

Số 16

Tuổi hoa

NĂM THỨ MƯỜI - BÁN NGUYỆT SAN PHÁT HÀNH NGÀY 1 VÀ

TUỔI HOA

VUI - TRẺ - ĐẸP - XÂY DỰNG

Số 161

**NGÀY 15 THÁNG 9
1971**

**CHỦ-NHIỆM :
CHÂN-TÍN**

**CHỦ-BÚT :
NGUYỄN-TRƯỜNG-SƠN**

**THƯ-KY TÒA-SOẠN :
CHÂN-HIỆP**

**QUẢN LÝ :
VÕ-VĂN-HỮU**

Tạp Chí TUỔI - HOA
xuất-bản vào ngày 1 và 15
mỗi tháng

Giá một năm 600đ. Miền
Trung và Cao Nguyên 640đ
Giá ủng hộ 700đ trở lên.

**Thư từ bài vở gửi :
CHÂN-HIỆP**

**Đưu - phiếu, Chi - phiếu và
hiện-kim xin đề :
Quản - lý VÕ-VĂN-HỮU**

**Tòa - Soạn : 38 Kỳ Đồng
SAIGON-3 - Đ.T. 99.034**

* Mua báo dài hạn xin
trả tiền trước. Muốn
thay địa chỉ mới xin vui
lòng cho biết địa chỉ cũ

ĐỌC TRONG SỐ NÀY :

Một cái dậm chân	TRỊNH THỊ BẢO 3
Thơ trong mưa	LÊ HẰNG 10
Uyên và bọn hân	HUYỀN THOẠI 14
Chinh phục không gian	H.Đ.C. 18
Theo hướng mặt trời	H.Đ.C. 24
Máy dò chuột (tranh)	ĐÌNH 27
Những vấn đề Tuổi Hoa	CHÂN HIỆP 37
Tên tài xế Suzuki	MINH QUÂN 42
Tuổi Hoa thác mắc	HOANG ĐANG CẤP 47

ĐỒNG CỎ NON

Khai trường (thơ)	PHẠM THỊ DIỄM PHÚC 51
Cổ bé áo tím	SÔNG BẠC ĐÀU 52
Ước mơ	NGUYỄN THỤY KHÉ 56
Tranh bìa : happy ?	của VIVI

một cái dậm chân

TRỊNH THỊ HẢO

(Phỏng dịch theo Rudyard Kipling)

SULEIMAN-bin.Daoud là vị vua oai hùng của một nước xa xôi, nhưng trù mật, huyền bí. Ông là người rất thông minh, hiểu biết tiếng nói của loài vật và Balkis, vợ ông cũng có những « đặc tính » như thế. Ngoài ra, ông còn có một sức mạnh vô hình mà người ta thường không thể có, chả là ông ta có một chiếc nhẫn thần đeo trên ngón thứ ba của bàn tay phải. Khi xoay nhẫn một vòng, lập tức các vị thần Afrits và Djinnns chui từ lòng đất lên sẵn sàng làm bất cứ việc gì mà ông bảo. Nếu xoay hai vòng, thần Fairris từ không trung bay xuống và cũng sẽ làm bất cứ việc gì ông bảo, 'nếu xoay ba vòng, vị

thần Azrael to lớn, sang trọng sẽ cho Daoud biết những việc xảy ra trong tương lai, quá khứ và hiện tại.

Nhưng không vì thế mà Daoud kiêu hãnh. Rất ít khi ông khoe khoang, khi đã « lỡ » Daoud rất hối hận. Người ta có kể lại một chuyện này :

Có lần Daoud có ý định nuôi tất cả loài thú trên địa cầu trong một ngày. Khi lương thực đã sẵn sàng, một quái vật khổng lồ hiện ra từ biển, và đớp sạch thức ăn trong ba đớp ! Suleiman - bin Daoud ngạc nhiên quá, ngài hạch hỏi quái vật.

—Ồ ! quái thú ! ngươi là ai ?

— Vạn tuế đức vua, tôi là người nhỏ nhất trong số 3000 anh em tôi, chúng tôi ở tận đáy biển, khi nghe tin nhà vua muốn đãi tiệc tất cả loài thú, các anh tôi sai tôi đến hỏi xem, khi nào bữa tiệc bắt đầu? Con quái thú đáp tỉnh bơ.

— Quái thú! người đã ăn hết sạch bữa tiệc đó rồi! Còn gì nữa! Daoud cau có.

— Tâu đức vua, ngài cho đó là bữa tiệc của muôn loài đó sao? Nói thực với ngài, chỉ mình tôi, tôi xức mỗi ngày hai lần, mỗi lần nhiều hơn thế kia cơ!

Bin Daoud cần moi suy nghĩ và ông chợt hiểu:

— Người cho rằng, ta dọn bữa ăn này để khoe khoang tài sản đó chăng? Ta thanh minh rằng: ý ta không phải thế ta muốn hiểu các loài vật mà! Tuy thế ta vẫn nhận lỗi và từ nay về sau khi quyết định một việc gì, ta sẽ suy nghĩ kỹ hơn.

Thật ra, Suleiman-bin-Daoud luôn cho rằng sự khoe khoang quả là một chuyện xấu, cần phải tránh.

Bin-Daoud có rất nhiều vợ, những 999 bà và còn có một bà đẹp nhất. Balkis Daoud và các bà vợ sống trong một tòa lâu đài to lớn bằng vàng tọa lạc giữa một khu vườn đẹp đẽ, đáng yêu. Bin

Daoud không muốn cưới nhiều vợ nhưng tục lệ thời ấy bắt buộc phải thế.

Hầu hết các bà vợ của Daoud đều xinh đẹp nhưng rất hung dữ, gây gỗ với nhau luôn. Tính đàn bà vẫn thế, ngồi lê đôi mách là « nghề của các bà » nhất là khi các bà nhàn rỗi. Các bà cứ nói hành nói tỏi nhau, gây chuyện đánh nhau. Tòa lâu đài luôn luôn có tiếng chỉ chóc của các bà làm Daoud muốn... thủng màng nhĩ! Trong số đó Balkis là người hiền lành, dễ thương nhất. Nàng không cãi lẩy với các bà vì nàng yêu Daoud lắm. Nàng đau khổ khi thấy nhà vua bị các bà quấy rầy.

Nếu muốn trị các bà, một vị vua như Daoud có thiếu gì cách, nhà vua chỉ cần xoay chiếc nhẫn một vòng, thần Djinns hiện ra và thần sẽ dùng pháp thuật biến các bà thành 999 con la cái bỏ trong sa mạc, hoặc cho họ thành những con chó săn hung tợn, hay những hạt lúa im lìm. Nhưng Daoud không làm thế vì Daoud nghĩ rằng đó là một cách khoe khoang. Khi họ cãi nhau, nhà vua chỉ còn có cách là chấp tay sau lưng, đi đi lại lại ở một góc vườn và lầm bầm « Ước chi ta đừng bao giờ được sinh ra cả! »

Thế rồi, một ngày nào đó, đám vợ của Daoud lộng hành quá mức! Họ cãi nhau, đánh nhau

suốt 3 tuần lễ liên tiếp. Nhà vua bực mình lắm nhưng không biết phải làm sao nên đành...đi bách bộ trong vườn vậy! Lúc đi đến rặng cam ông gặp Balkis, nữ hoàng của sắc đẹp, đang âu rầu vì thấy đức vua phiền muộn. Nàng tâu với vua:

— Muôn tâu thánh thượng! Ngài hãy xoay nhẵn đề trừng trị bọn đàn bà danh đá ấy đi! Hãy tỏ cho bọn họ biết rằng Ngài là vị vua vĩ đại và kiêu hùng.

Suleiman bin Daoud lắc đầu:

— Này hỡi Ái khanh của trẫm, câu chuyện con quái thú ở biển sâu đã làm ta hồi hận vô cùng! Ta không muốn có một sự đáng tiếc nào xảy ra cả!

— Thế nhưng, tâu Bệ hạ, Ngài sẽ làm gì để đối phó với họ?

— Ta sẽ tiếp tục nhẫn nại và chịu đựng. Số mệnh ta đã an bài như thế! Daoud thở dài đáp.

Rồi Daoud tiếp tục đi bách bộ trong vườn, xung quanh Daoud, có trồng bạch huệ, ngọc lan, hồng, chà là. Tiếp đến là cây long não cao lớn tỏa mùi thơm dịu dịu. Daoud dừng lại ở đấy và đứng suy nghĩ vớ vẩn.

Bây giờ, Balkis cũng đi theo sau vua, nàng ăn mình vào bụi hoàng cúc ở ngay phía sau cây long não để theo dõi Đức vua.

Bỗng nhiên...có hai con bướm

khá đẹp bay vào vườn đậu trên một cái lá cây long não và...cãi nhau.

Cả Daoud lẫn Balkis đều lắng nghe.

Bướm đực bảo bướm cái:

— Này, mình không biết tôi có một uy quyền tối thượng hay sao? nếu mình còn cứ lách chách cái miệng tôi sẽ trở tài cho mình xem!

— Nào! anh có tài gì cứ tỏ ra xem nào! tôi tin đó là cái tài nói dóc chuyên nghiệp của anh và tôi sẽ không bằng lòng vì cái tài đó!

Bướm cái nói có vẻ khinh khi.

— Mình đừng tưởng lầm, nếu tôi dậm chân xuống đất một cái, cả tòa lâu đài của Suleiman-bin-Daoud sẽ biến mất trong tiếng sấm vang rền!

Daoud nghe nó nói, ông tức cười quá, ông quên hết nỗi buồn phiền vì 999 cục nợ đang mắc, ông ta cười, cười...làm cây long não lay động. Ông gọi con bướm khoác lác lại:

— Tí hon! Lại đây!

Bướm đực bay lại đậu trên tay Daoud. Nó vỗ cánh như phũ bụi. Daoud cúi đầu xuống và thì thầm rất êm dịu:

— Hỡi người bé nhỏ, chú nên biết rằng: một cái dậm chân của

chú sẽ không làm cong ngọn cỏ nào trong lâu đài của ta cả. Tại sao chú lại dọa vợ chú như thế? Có phải bà kia là vợ chú không?

Chú dương mắt nhìn thẳng vào đôi mắt của vị vua thông minh, khép đôi cánh sắc sỡ lại nghiêng đầu:

— Tâu đức vua, bà ấy chính thị là vợ tôi, và ngài biết rằng tất cả các bà vợ đều giống nhau!

Daoud mỉm cười, nói: « Đúng thế! ta biết! người anh em bé nhỏ ạ! »

— Bà ta luôn luôn muốn cai trị tôi, cãi nhau với tôi vào mỗi buổi sáng. Tôi phải dọa như thế để bà ta câm miệng lại!

Những lời này có lẽ làm bà ta im miệng được, hãy lên với vợ và để cho ta nghe chú nói.

Bướm được bay lên với vợ. Bướm cái đang nhún nhảy trên một đóa hồng nhung, bà ta ong óng cái miệng.

—Ồ đức vua nghe lời anh nói. Anh nói đúng à?

— Tôi nói đúng? bướm được cúi kính. Hẳn không thích nói dối, nhưng tình thế bắt buộc, hẳn cứ nói đại.

— Minh ạ, tôi nói thật, tôi đâu có ghét vua, và lại lâu đài của ông ta đắt giá quá! ông ấy van nài tôi đừng có dậm chân,

tôi nghĩ mà tội nghiệp ông ta, nên tôi đã nhận lời!

Suleiman bin Daoud nghe lời « anh hùng rơm » của bướm được mà cười, cười đến khi nước mắt nước mũi chảy ra ràn rụa, Daoud ho sặc sụa...

Trong bụi hoàng cúc, Balkis cũng nghe hết, nàng mỉm cười, thầm nghĩ. « Ta sẽ tìm cách cho chồng ta hết phiền muộn với bất cứ giá nào! » Nàng vẫy nhẹ tay, thì thầm gọi bướm cái:

— Lại đây! Hỡi cô bướm xinh xắn!

Bướm vợ bay xuống đậu trên bàn tay trắng nõn của nàng.

Balkis cúi đầu xuống:

— Cô bướm bé nhỏ! Hẳn em tin lời chồng em nói là có thật?

Bướm vợ nhìn vào đôi mắt long lanh, sâu thẳm của Balkis, đáp:

— Tâu hoàng hậu khả kính! Hoàng hậu biết rằng: Mọi người đàn ông đều giống nhau!

— Ta hiểu! Em ạ! Balkis mỉm cười, nói tiếp:

— Chắc gì chồng em nói thật, hãy về bảo hẳn dậm thử xem lâu đài có mất không?

Bướm cái nghe ngay lời Balkis, bay lên với chồng, cãi vã ỏm tỏi với chồng. Bướm được giận dữ hét to:

— Hãy nhớ rằng: tôi sẽ làm được việc đó nếu tôi dậm chân!

— Nhưng tôi không tin anh một tí nào cả! Tôi muốn thấy tận mắt! Hãy dậm chân thử coi!

— Nhưng tôi đã lỡ nói với vua: tôi sẽ không dậm chân mà!

— Tôi không tin! | cái dậm chân của anh chưa chắc đã làm cong một ngón cò nữa là! Có giỏi hãy cứ dậm chân coi nào! Dậm đi! dậm đi! Dậm! Dậm!

Daoud lại cười nghiêng ngả, trong bụi hồng cúc, Balkis cũng mỉm cười. Bướm được bức mình bay xuống cây long não, than thở với Daoud:

— Bà ta nhất định bắt tôi dậm chân, tâu thánh thượng bà ta nhất định đòi thấy sự việc xảy ra! Ngài biết tôi không thể làm việc ấy, nếu tôi không làm được, bà ta sẽ không còn tin tưởng tôi nữa. Bà ta sẽ cười tôi cho đến ngày tôi nhắm mắt! Ngài có cách gì cứu tôi không? Tôi van ngài!

— Này! Chú bướm đáng thương ơi! Bà ấy sẽ không cười! được chú đâu.

Suleiman bin Daoud xoay chiếc nhẫn thần trên ngón tay một vòng. Lập tức 4 vị thần Djinns hiện ra. Daoud bảo.

— Hãy đem tòa lâu đài của ta lên không trung khi bướm được dậm chân trong một tiếng sấm,

và đặt trở lại chỗ cũ khi chú dậm chân lần thứ hai.

« Xin tuân lệnh »! Bốn vị thần cùng nói.

— Nào! Chú nhỏ kia, hãy lên với vợ và dậm chân cho bà vợ chú lé mắt đi! Daoud nói.

Bướm được bay lên thì đã nghe vợ hét. « Dậm chân đi! Dậm chân đi! » Bướm được im lặng. Dậm chân.

« Ầm! » | tiếng nổ long trời, tòa lâu đài bị bốn vị thần đưa lên cao hẳng ngàn dặm. 4 thần Djinns, mỗi thần giữ một góc lâu đài, cùng giơ lên cao các bà vợ của Daoud ở trong lâu đài rất kinh hãi. Bướm cái thời không hò hét nữa, bà ta đứng lặng người, giây lâu bà ta mới nói tí tía lia:

— Ồ! Tôi thấy rồi! Tôi thấy rồi! Người chồng yêu quý của tôi ơi! Em rất có lỗi với mình! Mình vĩ đại, mình huy hoàng lắm!

— Tôi phục mình lắm! Em phục mình lắm!

Tuy nhiên, bướm được cũng... rụng rời như vợ khi hiện tượng khủng khiếp xảy ra!

Bin Daoud giục.

— Hãy dậm chân nữa đi! Phải trả lâu đài cho ta chứ!

— Phải rồi! Mình hãy trả lại

lâu đài cho đức vua đi! Bướm cái ngọt ngào nói.

Bướm được làm ra về khênh khang, oai vệ trả lời:

— Được rồi! Em ạ!

Bướm được dặm chân. Thần Djinn mang lâu đài đặt trở về chỗ cũ. Ánh sáng mặt trời chiếu sáng làm vàng óng ánh những quả cam trong vườn, những luồng gió mát thổi nhẹ qua, cây cối trong lâu đài rung động xào xạc, chim chóc ca hát vang lừng. Cả lâu đài như sống dậy sau cơn kinh hoàng. Bướm cái bay nhớn nhỡ, thỉnh thoảng đậu trên những đóa ngọc lan, bạch huệ mà điệu bộ xem có vẻ sung sướng lắm, đôi cánh đẹp nhịp từng hồi, râu vênh lên như kiêu hãnh với những bông hoa tươi thắm.

Trong lâu đài, những tiếng ồn ào loạn nổi lên. Cả 999 bà vợ của Daoud vội tuôn ra cửa lâu đài. Có bà vội quá đã ngã trên các bậc thang bằng cẩm thạch! Balkis đến trước mặt họ và hỏi!

— Sao các em lại ồn ào thế?

Một bà đại diện cả bọn đáp:

— Thưa chị, chúng em đang

sống « yên lành » trong Kim Uyên điện! Thình lình chúng em và cả lâu đài hình như bị bay bổng lên không! Trời ơi, thật là khủng khiếp, thưa chị. Trời đất bỗng nhiên tối sầm lại, gió thổi ào ào và sấm sét rền vang... Có vài người trong chúng em đã xỉu chị ạ!

— Thưa chị, chuyện gì đã xảy ra vậy? Một giọng the thé nổi lên hỏi!

Balkis mỉm cười nhẹ nhàng kể lại đầu đuôi câu chuyện con bướm và kết luận:

— Những kinh hoàng mà chúng ta bị ảnh hưởng lúc nãy, nguyên do cũng là vì con bướm cái. Người chi mà làm điều thế! Suleiman bin Daoud, đã dạy cho bà ta một bài học để bà bà ta chừa, chừa cái tật hung tợn lắm điều.

Balkis tiếp:

— Các em hãy theo chị.

Hàng trăm bà kéo đến sau cây long não vĩ đại một cách im lặng! Thật là hiếm có. Trán các bà cau lại như đang suy nghĩ điều chi dữ lắm!

Đến sát cây long não cả bọn dừng lại và trở mắt nhìn Daoud đang nói chuyện với đôi bướm.

— Này bướm cái, hãy nhớ làm vừa lòng chồng người nghe chưa! Bướm được có thể dặm chân lần nữa để xé xác người ra

nếu người còn lép xép cái miệng mãi!

Nói xong ông hôn vào cánh bướm và bảo:

— Hãy bay đi, già biệt.

Các bà vợ Daoud trừ Balkis đều cúi đầu suy nghĩ:

«Ta thật giống con bướm cái lắm điều hết sức! May mà Daoud hiền từ không ra oai trừng phạt, chứ nếu không...»

Rồi không ai bảo ai, các bà phủ khăn che kín đầu đưa tay bịt miệng và đi vào lâu đài một cách yên lặng, rất yên lặng.

Balkis mỉm cười, hài lòng và đi trở lại góc cây long não. Nàng tàu cùng vua.

— Muôn tàu thánh thượng, những sự việc xưa xảy ra đã dạy cho thứ phi một bài học đáng giá. Ngài hãy lắng tai nghe thử xem. Hoàng cung bây giờ không còn một tiếng ồn ào!

Daoud lắng nghe và mỉm cười hỏi:

— Chuyện gì đã xảy khiến các bà phải im默默 vậy, Ái Khanh?

Balkis thuật lại đầu đuôi câu chuyện.

Mặt Daoud tươi như hoa khi nghe xong câu chuyện. Ngài ngồi xuống gốc cây long não và mỉm cười:

— Ta phục nàng lắm, Balkis ạ! Nàng thật xứng đáng là hoàng hậu của ta.

Sau cùng, cả hai nắm tay nhau cùng đi vào lâu đài, và dĩ nhiên họ sẽ sống hạnh phúc với nhau trọn đời. Daoud sẽ vui sướng vì từ giờ trở đi trong lâu đài sẽ không còn tiếng cầu nhau, gấu ó nhau nữa. Cái dậm chân của bướm đực đã cảnh cáo tất cả các bà vợ, từ vợ của một chú bướm bé nhỏ đến các bà vợ của một ông vua kiêu dũng!

TRỊNH THỊ HẢO

Nhân mùa khai giảng hãy tặng nhau:

GIẤC MƠ THANH BÌNH

của TRỊNH CHÍ

- Một tập thơ mà bạn đọc Tuổi Hoa mong đợi từ lâu.
- Một tập thơ nói lên những ước mơ tha thiết nhất, chân thành nhất của những người Việt Nam yêu quê hương và khao khát hòa bình.
- Một tập thơ bày tỏ những cảm tình trong sạch, những ý nghĩ xanh tươi và những trạng huống thương tâm.
- Bìa của VI VI ● THĂNG TIẾN xuất bản trong Tủ Sách QUÀ TẶNG HỌC TRÒ.

Thơ trong mưa

★ LÊ HẰNG

MỖI chiều chị ngồi đọc thơ các em. Có chiều nắng gắt có chiều mưa bay. Có khi chị buồn có lúc chị vui, nhưng bao giờ chị cũng nghe xao xuyến và lâng lâng vui với những vần thơ be bé của các em.

Chị có ý định ghi lại những xúc động của chị khi đọc thơ các em từ lâu rồi kìa. Nhưng tự hứa với mình mãi, hôm nay chị mới bắt đầu ghi lại đây em — Điều chị muốn khẳng định là chị không làm công việc vĩ đại của người bình thơ đâu nhé. Chị chả dám đâu, nghe nó vĩ đại quá. Chị viết khi nào chị thích, khi nào say mê khi nào ngất ngây. Các em đã hiểu chị muốn nói gì chưa nào?

Nhận xét chung thư các em viết những nhẽo bé bỏng ghê lắm, nhưng khi làm thơ các em lớn ghê là.

Người thơ đầu tiên chị muốn nói đến với chủ đề « thơ trong mưa » hôm nay là Đỗ thị Hồng Liên — Thơ Liên kiều sa như hoa lan ẩn trong núi rừng sâu thẳm. Những cung buồn, những vần mơ làm ý thơ vỗ cánh bay cao ngút ngàn, thơ Liên có nét buồn nhẹ, có cung sâu mênh mông, tất cả gọi thương về dĩ vãng xa xăm nghìn trùng cách biệt.

CUNG MƯA

Mưa qua chốn cũ về nguồn
Chim ơi chấp mộng bay nương gió ngàn
Nước sông nửa buổi mênh mang
Cung mưa ngày ấy bay ngang gọi mời
Ở đây xa dấu mặt trời
Tình như tháp cò xa vời trong mơ
Lối rừng sao mới nhạt mờ
Vàng son nào đó đậu hờ ngày vui
Mưa qua chốn cũ ngậm ngùi

Tình trôi theo giọt sầu khơi cuối
ngàn

Này em chân bước ngõ ngang
Trong hồn mưa bụi có vàng cơn mơ
Ở đây rừng vắng sao mờ

Hoang liêu ngút dãy đôi bờ nhớ
mong

Như ngày xưa nắng ươm hồng
Con chim nhỏ khóc trong lồng son
mơ

ĐỖ THỊ HỒNG LIÊN
(Banmê 71)

Cung mưa của Liên nhẹ bao
nhiều ngây ngất bao nhiêu thì
Tiếng mưa của Nam Thiên dần vật
day dứt bấy nhiêu. Nam Thiên
trầm ngâm nghe mưa rơi, từng
giọt buồn như mưa trên lá của
một Phạm Duy « ngày xưa » sâu
sắc thương thân phận mẹ già
Việt Nam : « giọt mưa trên lá nước
mắt mẹ già. Lã chã đầm đìa trên
xác con lạnh giá, giọt mưa trên
lá tiếng khóc tình khôi lúc chúa
vào đời xin đóng đinh vì người... »
nghe lời tình buồn rưng trong ca
khúc Phạm Duy chị xao xuyến,
bây giờ ngâm thơ mưa của Nam

Thiên chị ngâm ngùi u buồn.
Cầu một ngày nào cho mưa trên
quê hương thanh bình đây em ?

TIẾNG MƯA

Người ra đi để mùa mưa ở lại
Mưa chạy qua hồn, bóng nước trong
tim

Với năm tháng vẫn còn nguyên
hoang dại

Như giọt lệ nào rơi mãi thâu đêm
Mưa trên lá khúc ca này buốt giá
Biết không người đâu nữa một quê
hương

Giữa chủ nghĩa mình không là
tượng đá

Nên bên này, bên đó phải xuôi
buông

Tiếng mời gọi nhập cuộc này chưa
dứt

Dấu hoang sơ chưa phủ lớp bụi
mờ

Người đã vắng không một lời già
biệt

Đề Saigon phố xá rét trong mưa...

Rồi một chiều mưa bay trong
đời, có cô bé ngồi khóc thương
ba. Ba đi về nơi ấy miền viễn
thanh bình. Cô bé run rẩy trong
cơn mưa, nhớ màu mũ đỏ của
ba, nhớ những bông hoa dù lênh
đênh trên cánh đồng mây cao. Lệ
rưng rưng, môi run run, cô bé
than thở cho mưa nghe chuyện
ba của bé.

Mai Trắng ơi, thơ xinh đan
nhẹ vòng tang trắng chị ngâm
ngùi đọc thơ Mai.

CHIỀU MƯA NHỚ BA

Chiều ni mưa rớt rụng bên song
Ngồi nhớ đến ba thấy lạnh lòng
Vì ba con thích màu mũ đỏ.
Vì ba con thích trời mệnh mông.
Con nhớ ngày mô ba bảo rằng :
« Yêu con nhiều lắm biết hay chăng ? »
Con ôm tay cứng, nghiêng đầu nói :
« Con sợ một ngày ba vụt băng ! »
Ai ngờ lời nói gở ngày xưa.
Biến thành sự thật giữa chiều mưa
Ba đi chinh chiến ngoài xa nớ.
Súng đạn mịt mù vắng tin thơ.
Con tưởng là ba đã ghét con.
Nhưng không ba vẫn giữ trong hồn
Bóng con, bóng mẹ đầy yêu dấu.
Nên ba quay về, chiều mưa tuôn.
Ba về trong chiếc lá quốc kỳ
Vớ chiếc huy chương, vị chỉ huy
Bạn bè làm lính như ba nớ.
Tay súng đứng quanh còn mẹ quì
Con khóc, mẹ than ba nào hay
Hộp gỗ, vòng hoa, kén thi hài
Courronne, thiệp báo, rồi an ủi.
Rứa là ba vụt khỏi tầm tay.
Mũ đỏ của ba chú Thành trao
Vài hàng nghiêng ngã gửi con yêu.
« Tặng con chiếc mũ này con nhé
Giữ lấy mà thương nhớ ba nhiều »
Chiều ni mưa rớt rụng bên song
Ngồi nhớ đến ba thấy lạnh lòng
Vì ba con thích màu mũ đỏ.
Vì ba con thích trời mệnh mông

LÊ NGUYỄN MAI TRĂNG

« Rồi có lần mưa thay lá me »
đề thương không em ? Em đã đi
trong mưa bay chưa em ? Chị

thích mưa bay ghê là. Chiều nào
cô đơn vắng tanh chị đi dưới
những cơn đường mưa lá me,
chị khe khẽ hát một mình. Một
mình chỉ nghe thôi em ơi. Hãy
thắp hồn sáng lên, đề đọc *Mưa*
Hạ của Giang Bích Uyên, đề
thương cơn mưa giao mùa, đề
thương lá me li ti trên tóc, trên
vai em vương vương mưa bụi.

MƯA HẠ

Rồi có lần mưa thay lá me,
Hai hàng cây tắt nắng mơ hè
Ngọn cây xanh lá mừng tuổi lớn
Như chút hương về cho tiếng ve.
Rồi có lần mưa thay lá me,
Sân xanh nghe ướt nước mưa hè.
Một hành lang nhỏ như đang khóc,
Nghe rớt rơi đều — Chân guốc thưa
Rồi có lần mưa thay lá me,
Trong không như khắp tiếng kêu hè

Phấn di trên bảng hờn xanh rớt
 Bao mắt ngơ nhìn, nghe, nói chi.
 Rồi có lần mưa thay lá me,
 Con đường mơ, ướt nước mưa hè.
 Vắng xanh xa trắng buồn hoa sứ
 Một bóng hình ai đứng một mình.

GIANG B. CH. UYÊN

Phổ Hiến đến với các em bằng
 cơn mưa vui tươi di dỏm — Thơ
 Hiến vui vui ngọt ngọt. Chỉ
 muốn niềm vui bé nhỏ này ăn
 mãi trong góc hờn các em. Dĩ
 nhiên thơ Mưa của Hiến đôi
 thoáng vụng về. Nhưng nhiều
 khi người ta thương nhau ở chỗ
 vụng về mà em.

MƯA VÀ EM

Mưa len lén chạy dài trên tóc
 Hạt mưa trong suốt đẹp long lanh
 Mưa dỗi hờn làm cho tóc ướt
 Làm mi cô bé lệ viền quanh
 Mưa hay làm nũng bàn tay nhỏ
 Mưa còn hôn cả mắt môi hồng

Mưa làm áo ướt rồi me mẩn
 Mưa gheo dai nhiều lắm biết không
 Tức mưa ghê đó người ta khóc
 Chả thèm xin lỗi dễ làm chi
 Cứ mãi đùa dai làm rối tóc
 Lệ buồn sắp ướt trọn viền mi
 Tại mưa đùa mãi em hờn giận
 Cửa sổ hồng em khép lại thôi
 Cho mưa ở ngoài một mình nhá
 Ghét mưa « o xít » giận luôn rồi
 Hình như em giận mưa buồn khá
 Khóc thật nhiều làm ướt lối đi
 Chắc vắng em mưa buồn đấy nhỉ
 Tội mưa ghê bé biết làm gì?
 Cửa sổ hồng em vừa mở rộng
 Mưa vui mừng nghịch quá đi thôi
 Lùa vào cửa vẫn còn làm nũng
 Thương mưa ghê hết giận mưa rồi!

PHỔ HIẾN

Thôi hết mưa rồi các em ạ,
 mình chờ cơn mưa khác vậy nhé.
 Tình thân.

LÊ HẰNG

KÝ NHỊ VIỆN TẠI GIA

Chương trình KÝ NHỊ TẠI GIA sẽ mở khóa kế tiếp. Chị em
 phụ nữ yêu trẻ, muốn chọn nghề KÝ NHỊ TẠI GIA đến ghi tên
 tại : 9 Trần-Quang-Diệu (Trương-tấn-Bữu nối dài) SAIGON. Đem theo
 tờ khai gia đình.

ĐIỀU KIỆN :

- Phụ nữ 17 đến 45 tuổi.
- Yêu trẻ và muốn nhận trẻ về nhà chăm s c.
 Biết đọc và viết rành tiếng Việt.
- Đầy đủ sức khỏe và trong gia đình không có
 người mắc bệnh truyền nhiễm.

Vì mục đích xã hội có thể nhận miễn phí. Tuy nhiên chị em
 nào có thể đóng góp vào chi phí chung.

Uyên

và bọn hăn

● HUYỀN THOẠI

UYÊN vừa đi vừa chạy, về đến nhà vội cắt cặp thay áo quần, kẹp tóc lên và xách giỏ đi chợ. Vừa đi Uyên vừa tính : « mua tôm về lăn bột, một nửa ram, mua bầu nấu canh với tôm, mua rau muống chiều nấu canh tôm khô v.v... »

Vừa mua xong Uyên đi thật nhanh về nhà nấu ăn. Vừa nấu ăn, vừa vén tóc vì những sợi tóc Uyên đã cột chắc rồi mà nó bung bĩnh cứ muốn « đi tìm tự do » rủ dầy xuống mặt Uyên. « Mồ hôi mồ kê » chảy ròng trên má Uyên, trán Uyên, mũi Uyên v.v... Uyên than « Răng khô như ri hỉ trời (chả là Uyên bắt chước con bé Duong đó mà, hăn người Huế, còn Uyên người Bắc chơi thân với hăn cho nên lâu lâu Uyên buột

miệng bắt chước hăn) giá mợ ở nhà mình chả khô như vậy. Bởi vì cậu mợ Uyên đi Sài Gòn có việc cần chỉ đem cu Thụy đi thôi còn Uyên là chị cả phải nấu ăn, dọn dẹp nhà cửa, coi 5 đứa bé em Uyên. Mà em Uyên đứa nào đứa nấy như giặc. Thằng Hải thì khó ăn, khó uống, con Huyền thì đánh đá, Phong thì tham ăn, cu Sơn thì hay chết là cứ buổi sáng mà không ăn sáng thì đến trưa đi học về nằm la liệt, cuối cùng là con bé Hà hay nhè, không biết nước mắt ở đâu mà cứ động đến là lăn đùng ra ăn vạ, ồm tỏi cả lên. Mãi nghĩ đến khi mũi Uyên có cảm tưởng rằng đang phải thưởng thức một mùi gì rất kỳ lạ. Uyên ngó dáo dác một hồi thì ra nồi cơm nó khét. Uyên vội ủ cơm cho chín.

Khi dọn cơm lên, cu Phong ngửi được mùi cơm kỳ lạ kia, cu cậu rống lên : « Kìa mùi gì khen khét... » Thế là mấy đứa kia bắt chước hát theo « ...cô đầu bếp của tôi ơi sao cô cho chúng tôi xực món chi lạ đời... » Ôi 5 cái miệng của tụi hăn sao mà to thế, tròn thế đều loạt nhau y như ban đồng ca trứ danh quốc tế, những âm thanh quá ư « dịu dàng » cứ bay vào tai Uyên, « hành hạ » lỗ tai của Uyên muốn vỡ ra. Uyên nhăn mặt, hét lên :

— Vừa vừa thôi chứ, cơm khét, dầy tên nào có giỏi thì đừng có ăn.

Nhưng bọn hăn đâu có ngu, cơm thì dở thật nhưng còn món tôm lăn bột thấy vẫn còn hấp dẫn chán. Thế

là tụi hần im và ngồi vào bàn cơm. Thỉnh thoảng cái Huyền lại ghé vào tai tên Hải thì thầm nhưng cố ý cho Uyên nghe :

— Cơm thơm ghê anh Hải há !

— Thơm chứ sao không thơm, cơm này đi thi tao chắc không đứng nhất cũng đứng nhì.

— Không, nếu không đứng nhất cũng đứng thượng hạng chứ.

Rồi hai đứa cứ nháy nhau mãi và cười khúc khích, làm cho « cục tức » của Uyên lên tới cồ rồi nhưng Uyên ráng đè nó xuống bởi vì nếu Uyên làm tới Uyên sợ bọn hần sẽ « alô » cho bạn Uyên biết thì bạn Uyên nó cười chết. Với lại nếu tụi nó « thông ngôn » lại cho cậu mợ Uyên nghe thì có nước Uyên dộn thồ mất. Bởi vì trước khi đi mợ Uyên dặn :

— Con, ở nhà, coi nhà cửa, em út cho đằng hoàng, cơm nước cho đằng hoàng....

Cậu Uyên bật cười lên rồi tiếp lời mợ :

— Tôi nói thật, cái Uyên mà ở nhà không nấu cơm khê thì cũng sống cho mà coi.

Uyên hơi đỏ mặt, vì cậu nói đúng với tài của Uyên rồi, bởi vì mấy lần mợ nhờ Uyên coi cơm, hôm đó đồ cơm không khê hay sống nhưng Uyên cũng ráng nói cho khỏi quê mặt :

— Cậu nói kỳ ghê, chộc con hoài, cậu mợ không biết chứ kỳ

đi trại vừa rồi con nấu cơm cho đội thi đứng nhất đó.

Ấy là Uyên « phịa » chứ hồi đi trại là cái Dung nấu chứ không phải Uyên.

Cậu của Uyên cười nhưng Uyên có cảm tưởng cái cười đó hình như mỉa tòi của Uyên đó mà. Và để tránh cái cười đó Uyên chạy vội ra vườn, cười một mình để che dấu sự mắc cỡ.

Hôm nay Uyên cảm thấy có một cái gì lạ lạ xảy ra đối với bọn em Uyên. Mấy bữa Uyên đang nấu ăn, cu Phong cứ chạy lên chạy xuống nhắc mãi « chị Uyên ơi, mau mau lên, kiến bò bụng rồi đó ». Nhưng hôm nay cu cậu không nói một tiếng nào. Cái Huyền mấy bữa không « chí chóc » với tên Hải thì cũng hát om sòm. Nhưng rồi hần cũng giống cu Phong, tên nào tên ấy im thím thíp, còn cu Sơn hồi sáng cho 10 đồng ăn sáng, ở nhà ra đến trường thì 10 đồng của cậu ta « di cư » đi đâu mất. Và rồi cuộc khi về học cậu ta dục cặp ở giữa nhà nằm lăn xuống đất để « đồn ép »

cơm dối và tuyệt nhiên cũng không có 1 tiếng rên rỉ.

Khi dọn cơm lên Uyên thấy Hải, Huyền, Phong, Hà ngồi chụm vào nhau thì thăm, thì thăm, còn cu Sơn nằm ép bụng xuống nền nhà ở gần đó. Uyên bảo :

— Hải, Huyền, Phong, Sơn, Hà lên ăn cơm.

Chỉ thấy một mình tên Hải đứng nhòm dẫy nhìn vào mâm cơm rồi lại ngồi xuống nói :

— Trời đất ơi, ở chợ chỉ có sườn, có tôm, với có bầu với rau muống hay sao mà chị cho tụi em ăn suốt sáu ngày nay.

Cái Huyền tiếp :

— Hết tôm lẫn bột, rồi tôm ram, tôm kho, rồi lại tôm nấu canh, cái gì cũng tôm, mà thức ăn hôm nào cũng có 1 món 2 món à, mợ cho 500 đi chợ 1 ngày mà ăn khổ hơn ngày chạy lặn nửa 1

Lúc này Uyên mới nói :

— Này này, tao bảo cho mà biết, tao nấu sao ăn vậy, không có nói rắc rối tao nời cơm lên tao cho nhin hết á.

Con bé Hà nghe Uyên nói như vậy vội vàng chạy tới bàn ăn. Cái Huyền vội vàng nắm lấy tay con bé lôi lại hét lên « đi đâu ».

— Em đi ăn cơm chứ không thôi ngày mai chị Uyên tức rồi chị không.....

Hà chưa nói hết lời thì Huyền

đã tát con bé một cái thật đau. Thế là miệng con bé có bao nhiêu cái răng được dịp khoe ra hết và rồi « Mưa rơi, mưa rơi ». Cái Huyền trợn mắt lên, eo ơi cặp mắt đã to lại trợn lên trông y như cặp mắt ông ba bị :

— Im tao nói im không có khóc, tát cho thêm cái nữa bây giờ, đồ phá đám.

Nhưng Hà vẫn với giọng « hu, hu » đều đều. Cu Sơn chết lặng nhưng theo phe bọn kia vẫn rống lên giọng :

— Ủ...ừ, em biết...biết chị Uyên...lấy tiền ăn quà...nên...nên hết tiền đi chợ...nên cho tụi em ăn ít thức ăn.

Cu Hải mới nạt cu Sơn :

— Im đi, nói cái gì, người ta lớn người ta biết « tự giác » chứ bộ.

Không thể nào nhin được nữa. Uyên chạy vội vào cặp vợ vét tất cả số tiền còn lại dục lên bàn :

— Đó, đó, tiền đó đưa nào giỏi thì giữ lấy mai đi chợ nấu ăn.

— Xời ơi, ăn quà hết còn thừa rồi mới dục ra đây. Miệng cái Huyền hôm nay Uyên thấy hình như cong hơn và nhọn hơn.

— Này, im nhá, đừng chọc tức tao đó. Nhưng mấy cái miệng cùng phát thanh một lúc « Ai biểu chị ăn quýt làm chi bọn em mới nói chứ ».

— Tao không có ăn quýt nghe chưa.

— Không, chị ăn quýt, chị ăn quýt.

Tức quá, không thể nào cãi lại được với bọn chúng, nhất là cái Huyền. Uyên bật khóc...

Bỗng nhiên thấy cu Thụy chạy vào nhà :

— Chị Uyên ơi, anh Hải ơi...

Thấy Uyên đang khóc nó chạy ra gọi :

— Cậu ơi, mẹ ơi chị Uyên khóc.

Cậu mẹ Uyên xách vội valy vào nhà. Cậu Uyên tròn mắt hỏi :
« Tại sao cái Uyên khóc ».

Hải, Huyền, Sơn, Phong im thím thíp, cái Hà hết khóc kể cho cậu nghe : nghe xong cậu hét lên :

— Em ứng gì mà du côn, du kê, láo hốn nó quen, 3 đứa nằm xuống, còn thằng Sơn lên ăn cơm rồi tính sau.

Thế là mỗi tên bị 5 roi đau thấu xương, thút thít khóc. Còn Uyên vừa khóc vừa kể với mẹ :

— Ở nhà...híc...híc...con hầu tụi nó hế...híc, đi học về đi chợ...híc...híc con nấu ăn, dọn cơm...híc...ăn xong rửa bát...híc...con lại đi học...híc...chiều đi học về con lại...nấu...ăn...híc...tối con giặt quần áo thế mà híc híc...tụi nó...híc híc...

Còn đằng kia con Huyền ăn đòn xong kể lể với cậu :

EM TÔI

Em tôi đó dài trời buông thả
Mắt nai tơ em ngỡ ngác... độc
hành
Và trong đó long lanh một màu
xanh
Rồi em khóc khi gió thu ngừng
thời.

Em tôi đó một vùng mây trôi nổi
Mắt em xanh nhưng chưa vương
tình sầu
Và tháng năm em không thấy mưa
ngâu
Rồi em cười khi ngàn mai rục nở.

HOA TÍM

Có một lần tôi gặp loài hoa tím
Sống đơn sơ trên cành lá vàng khô
Hoa không đẹp, không xây nhiều
ước mơ.
Mà chỉ biết nép mình trong rừng lá
Không kiêu sa, không tha thướt
ngọc ngà.
Hoa chỉ biết khoe mình trong bóng
tối.

XUÂN CANH

— Ở nhà chị Uyên...hu hu chị cho tụi con ăn cơm khét...hu hu... ăm hôm nào cũng có 1 món...hu hu... thế cho nên...hu hu hu...

HUYỀN THOẠI
(Pleiku)

● HOÀNG ĐĂNG CẤP trình bày

PHẦN IV

DU NGUYỆT ĐIỆN

(tiếp theo)

Các phi thuyền không chở người có thể khám phá được gì trên cung trăng?

Nhiều phi thuyền không gian có gắn những máy quay phim và những dụng cụ đo lường đã cung cấp cho loài người những dữ kiện quý giá chưa từng có về mặt trăng. Phi thuyền Lunik II của Liên xô được phóng lên vào năm 1959 là phi thuyền đầu tiên đâm vào vỡ tan trên mặt trăng. Một tháng sau ngày phóng phi thuyền Lunik II, phi thuyền Lunik III đã chụp được những ảnh về phía che khuất của mặt trăng. Những hình này hơi mờ nhưng đã cho chúng ta thấy thoáng được phía mặt trăng mà ở dưới địa cầu chúng ta không bao giờ thấy được. Các phi thuyền Ranger của Mỹ cũng được phóng vào mặt trăng và đã chụp, gửi về địa cầu hàng ngàn tấm ảnh về mặt trăng, một phi thuyền Ranger đã trực tiếp truyền hình các hình ảnh mặt trăng về địa

cầu. Các hình ảnh do các phi thuyền không gian gửi về đã giúp ích rất nhiều cho các nhà thông thái. Phi thuyền Luna IX của Liên xô đã đáp nhẹ nhàng trên mặt trăng và liên lạc được với địa cầu, đó là sự liên lạc đầu tiên trong lịch sử giữa mặt trăng và địa cầu. Sau đó, phi thuyền Surveyor của Mỹ cũng theo gương Luna IX đáp nhẹ nhàng trên mặt trăng. Phi thuyền Surveyor mang theo một máy khoan để thăm dò đất trăng xem chỗ nào cứng mềm hoặc lún, Phi thuyền này còn mang theo những cái xẻng máy để lấy những mảnh đá trăng và mang theo nhiều dụng cụ để nghiên cứu hình dáng và cấu tạo hóa học các mảnh đá trăng đó. Chính nhờ các phi thuyền Surveyor mà người Mỹ quyết định đưa người lên mặt trăng.

Loại người được chuẩn bị như thế nào để đi viếng cung Hằng.

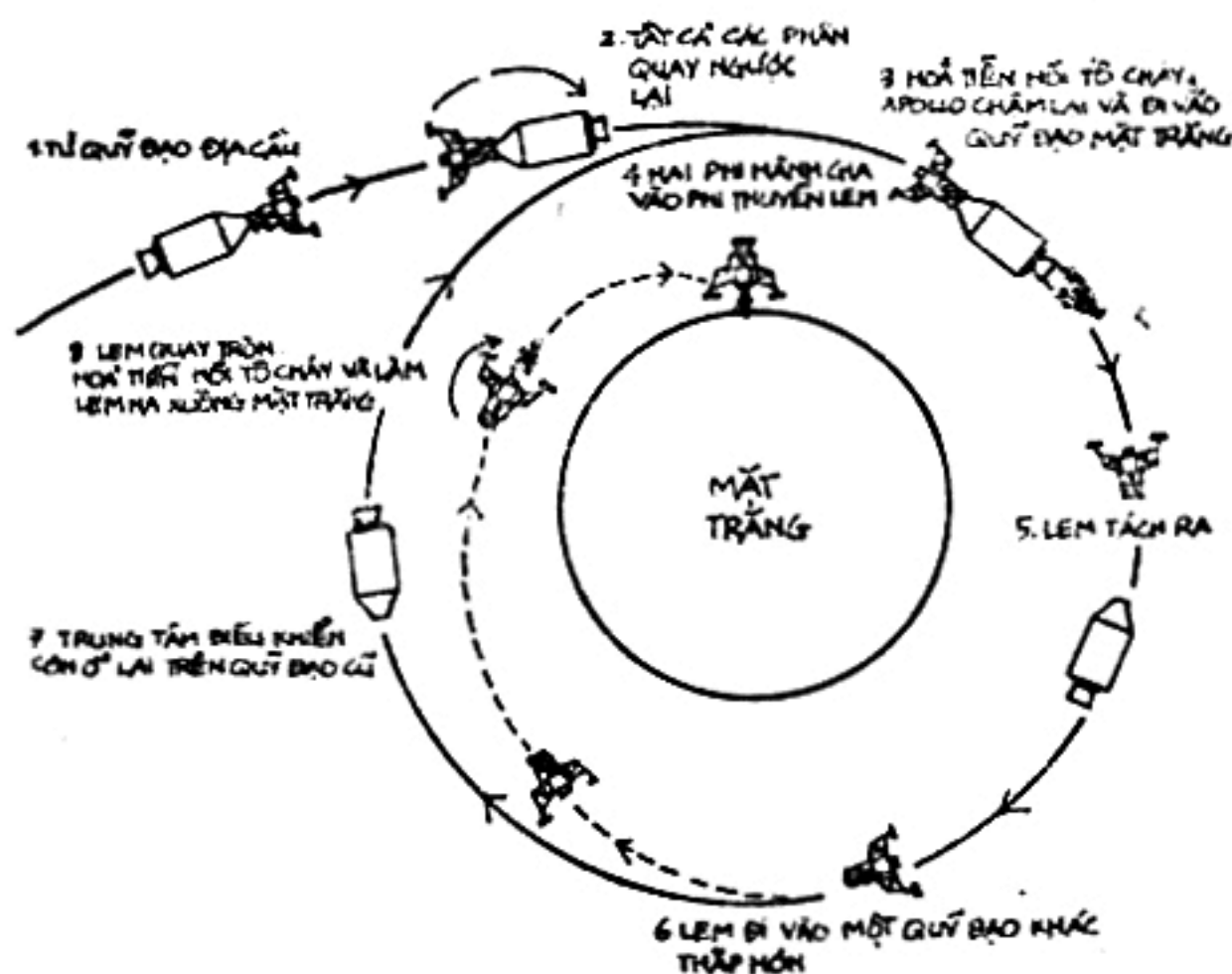
Các nhà bác học và các kỹ sư đã thành lập nhiều chương trình khác nhau để gởi người lên mặt trăng một cách an toàn. Và chương trình Apollo đã được các người Mỹ thi hành.

Phi thuyền LEM có trách nhiệm đáp xuống mặt trăng được gắn dính vào phi thuyền Apollo. Phi thuyền LEM (thường được gọi một cách bình dân là « con bọ sít ») phải mang các phi hành gia từ phi thuyền chánh Apollo xuống đến tận đất trăng, rồi mang các phi hành gia từ đất trăng trở lên phi thuyền chính Apollo. Trong khi phi thuyền LEM làm phận sự, phi thuyền Apollo tiếp tục bay trên quỹ đạo chung quanh mặt trăng.

Một đoàn gồm ba phi hành gia ở trong phi thuyền Apollo, nhưng chỉ có hai người được chỉ định xuống

đất trăng. còn người thứ ba ở lại trong phi thuyền Apollo chờ rước hai người kia. Trước khi phi thuyền chánh Apollo vào quỹ đạo mặt trăng phi thuyền LEM tức « con bọ sít » được đặt ở vị trí đối diện với phi thuyền chính Apollo. Hai phi hành gia có trách nhiệm đáp xuống đất trăng bỏ vào « con bọ sít ». Khi hai phi hành gia vào « con bọ sít » xong, « con bọ sít » liền tách khỏi phi thuyền Apollo rồi vào quỹ đạo gần mặt trăng hơn. Hai phi hành gia trên lựa chọn chỗ đáp xuống, rồi đốt hỏa tiễn hồi tổ làm « con bọ sít » rời khỏi quỹ đạo, chậm dần và đáp nhẹ nhàng xuống đất trăng.

Ngày 21-7-1969, loài người đã đặt chân lần đầu tiên trên đất trăng. Đó là một ngày đáng nhớ trong lịch sử loài người. Hai người đầu tiên lên đất trăng là hai phi hành gia Armstrong và Aldrin của Mỹ. Phi hành gia thứ ba ở lại phi thuyền Apollo XI trên quỹ đạo mặt trăng là Collins.

Các phi hành gia có phải bị buộc vào ghế ngồi trong suốt cuộc hành trình lên mặt trăng hay không ?

Trong quãng đường đi trong không gian của phi thuyền Apollo, các phi hành gia bị buộc vào ghế của riêng mỗi người. Nhưng khi phi thuyền được đặt vào quỹ đạo, các phi hành gia có thể tháo ra và đi lại trong phòng phi thuyền. Phòng phi thuyền được áp lực điều hòa có gắn một trang bị điện hóa không khí để kiểm soát nhiệt độ và áp lực. Như thế chứng tỏ phi hành gia không cần phải mang một bộ đồ không gian cồng kềnh bù lại, phi hành gia phải mang một đôi giày có đế đặc biệt làm bởi một chất gắn dính với sàn phi thuyền để phi hành gia khỏi bị bay lơ lửng giữa trần và sàn phi thuyền.

Phòng phi thuyền rất nhỏ, chỉ gần bằng hai phòng điện thoại công cộng.

Trong khi du hành lên mặt trăng các phi hành gia có ngủ hay không ?

Các phi hành gia cũng thấy cần phải ngủ như thường vì cuộc du hành lên mặt trăng mất nhiều ngày dài. Các ghế trong phi thuyền giống như các ghế ngồi trong các phòng trống rỗng, nghiêng ngả tùy theo ý muốn. Trong lúc phi thuyền cất cánh, phi đoàn trưởng và phụ tá phi đoàn trưởng ngồi ở hai ghế ngoài, và nhà bác học chuyên viên ngồi ghế giữa.

Ghế giữa chuyển động và có thể trượt ra thành một cái giường ngủ tiện nghi, mỗi phi hành gia có thể thay phiên nhau nằm ngủ trên đó.

Đáp dữ dội và đáp nhẹ nhàng xuống mặt trăng xảy ra như thế nào ?

Có nhiều vệ tinh đã thi hành xong nhiệm vụ trước khi đáp xuống đất trăng. Các vệ tinh này đã bay với một vận tốc kinh khủng và nhào xuống đất trăng hết sức dữ dội. Các vệ tinh này đã bị tiêu diệt khi vừa đến đất trăng. Nhưng chúng đã hoàn thành nhiệm vụ được giao phó.

Có nhiều vệ tinh chỉ bắt đầu thi hành nhiệm vụ sau khi đã đáp xuống đất trăng. Nhiều hỏa tiễn hồi tố đã làm chúng bay chậm lại và nhờ đó chúng đáp nhẹ nhàng được xuống đất trăng.

Lẽ dĩ nhiên, các phi thuyền có chở người phải đáp nhẹ nhàng xuống đất trăng để bảo toàn tính mạng các phi hành gia.

Các phi hành gia làm thế nào để sống sót trên mặt trăng ?

Các phi hành gia đem theo «không khí» cá nhân. Mặt trăng không có không khí và nhiệt độ ở đó lúc thì thật thấp, lúc thì thật cao. Khi đi ra khỏi phi thuyền LEM để đặt chân lên đất trăng, các phi hành gia mang trên lưng những bình chứa ôxygen và những hệ thống điều hòa không khí, các phi hành gia mặc những bộ quần áo được điều hòa áp lực, không thấm nước và không khí, chịu đựng được mọi thử thách về nhiệt độ. Không khí mát di chuyển không ngừng bên trong bộ quần áo để giúp cho các phi hành gia có cảm giác dễ chịu bình thường.

Các phi hành gia di chuyển trên mặt trăng như thế nào ?

Muốn thám hiểm mặt trăng, các phi hành gia phải di chuyển bằng những dụng cụ cơ giới hóa.

Các chuyên viên đã chế tạo những đôi giày có thể di chuyển trên bất cứ một diện tích nào. Các chuyên viên

này đã chế tạo một bánh xe đặc biệt có thể bò chậm chậm trên đất, lóng hoặc gồ ghề, hay trên những diện tích cứng hoặc mềm.

Nhờ những bánh xe đặc biệt này, các phi hành gia có thể di chuyển dễ dàng trên đất trắng hầu khám phá những điều mới lạ về mặt trăng mà chỉ có những người taáy tận mắt mới khám phá được.

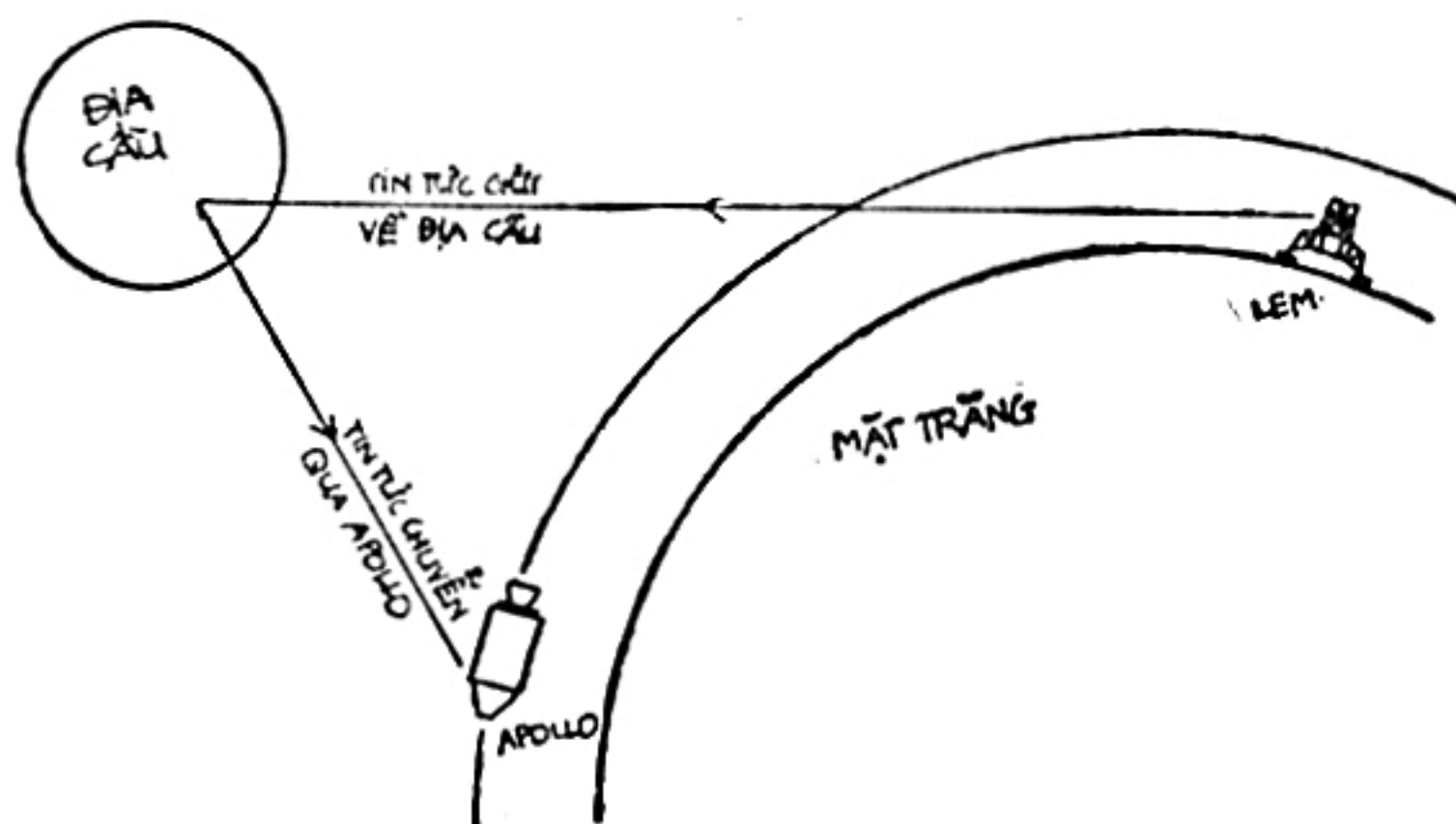
Tại sao trên mặt trăng, mọi người phải nói chuyện với nhau qua sự trung gian của ra-di-ô?

Trên địa cầu, các âm thanh sáng tạo ra những sóng di chuyển trong không khí. Chúng ta nghe được âm thanh là nhờ các sóng này bay đến

tai chúng ta. Nhưng ở trên mặt trăng lại không có không khí vì thế không có các sóng để mang âm thanh.

Các sóng ra-di-ô di chuyển không cần có không khí. Trên mặt trăng, mỗi phi hành gia đều có mang trong mũ một máy thu thanh và phát thanh. Mỗi phi hành gia phải dùng ra-di-ô để nói chuyện với người bạn đồng hành với mình dù người bạn đồng hành ở sát bên đi nữa.

Trên mặt trăng, mỗi phi hành gia chỉ có thể nghe được chính tiếng nói của mình mà thôi vì trong mũ và bộ quần áo phi hành có không khí di chuyển.

Đường đi của một tín tức được gửi từ mặt trăng đến phi thuyền chính Apollo. Các tín hiệu ra-di-ô được gửi từ mặt trăng đến một trạm trên địa cầu và từ ở trạm đó được di chuyển đến phi thuyền chính Apollo.

Làm thế nào các phi hành gia trên đất trắng gửi các tín tức về phi thuyền Apollo đang bay chờ trên quỹ đạo mặt trăng?

Phi thuyền Apollo mang các phi hành gia từ địa cầu bay chung quanh quỹ đạo mặt trăng trong khi các phi

hành gia dùng « Con bọ sát » đáp xuống đất trắng và thám hiểm đất trăng. Chỉ một thời gian sau, các phi hành gia dưới đất trắng có thể liên lạc trực tiếp với phi hành gia còn ở lại trong phi thuyền Apollo nhờ ra-di-ô. Nhưng có những lúc các phi hành gia trên mặt trăng phải gửi

các tín hiệu về các trạm ở địa cầu và các trạm ở địa cầu sẽ gửi trả các tín hiệu đó cho phi thuyền Apollo. Cuộc đối thoại gián tiếp này được thực hiện khi nào phi thuyền chính Apollo ở ngoài khoảng thấy của các phi hành gia trên mặt trăng. Vì các sóng ra-đi-ô không thể nào uốn cong hay lệch đi được (các sóng ra-đi-ô phải di chuyển theo đường thẳng), do đó, cuộc đối thoại giữa phi hành gia trên mặt trăng với người ban đồng hành trên phi thuyền Apollo phải thực hiện cách nhau một quãng đường thật dài. (xem hình vẽ; dù thế vẫn mau lẹ như thường vì các sóng ra-đi-ô di chuyển cực nhanh.

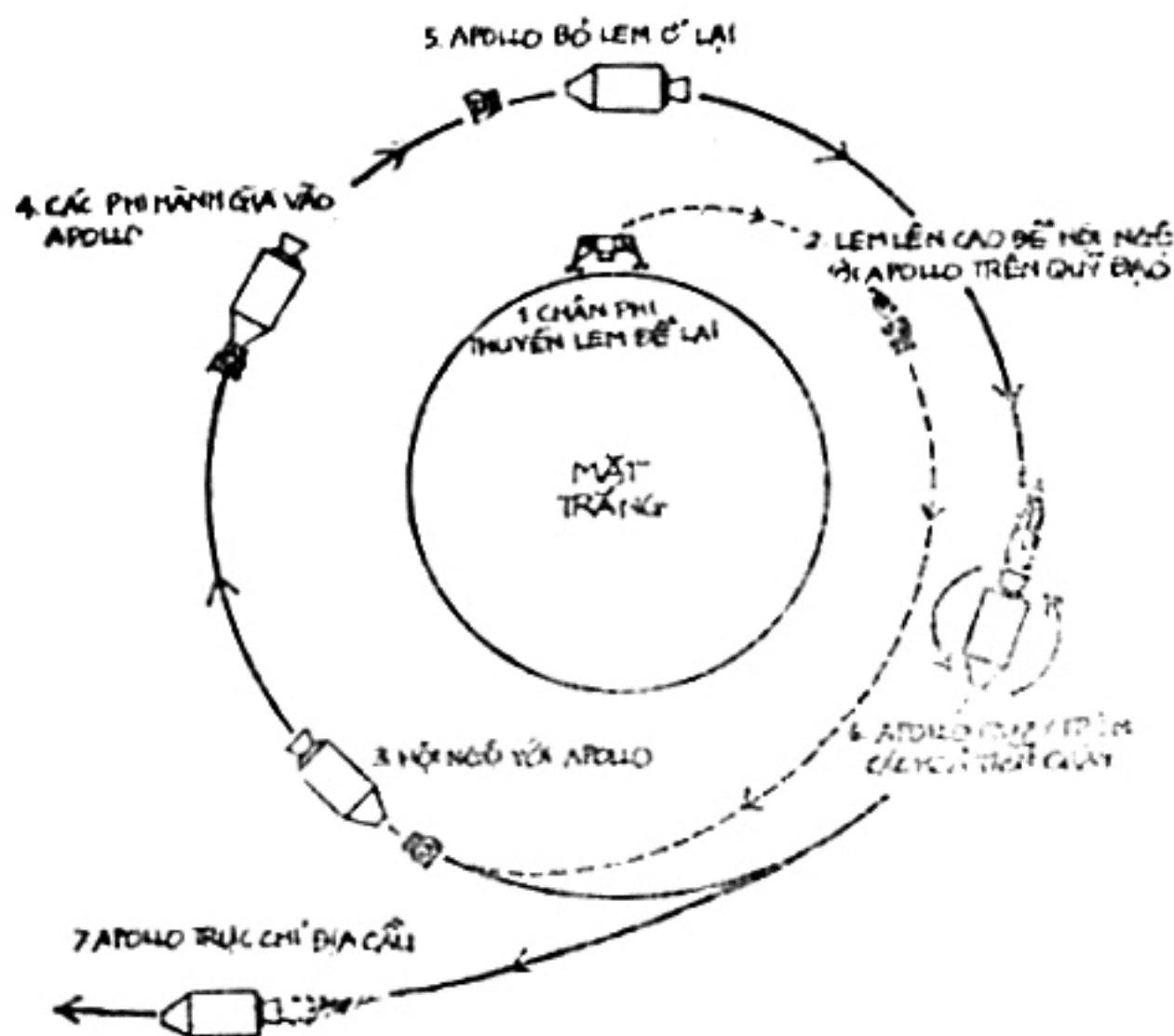
Các phi hành gia làm thế nào rời khỏi mặt trăng ?

« Con bọ sát » tức phi thuyền LEM mang các phi hành gia vào đất trăng cũng sẽ mang các phi hành gia về phi thuyền chính Apollo đang chờ

đợi trên quỹ đạo mặt trăng.

Các phi hành gia phải tính hết sức chính xác giờ khởi hành từ mặt trăng: phi thuyền Apollo phải ở vào một điểm tính trước trên quỹ đạo để « con bọ sát » có thể gặp được. Các phi hành gia trèo vào trong « con bọ sát », cho máy đếm ngược chiều chuyển vận rồi khai hỏa một hỏa tiễn để đưa « con bọ sát » (tức phi thuyền LEM) rời khỏi mặt trăng. Khi phi thuyền LEM đến gần phi thuyền chính Apollo trên quỹ đạo, các phi hành gia dùng hỏa tiễn hồi tố và các động cơ phản lực kiểm soát vị trí để thực hiện cuộc tiếp nối phi thuyền LEM với phi thuyền Apollo. Các phi hành gia bỏ qua phi thuyền chính gặp lại người ban đồng hành của mình. Lúc đó « con bọ sát » trở nên vô dụng và bị bỏ lại trên quỹ đạo mặt trăng. Và phi thuyền Apollo trực chỉ địa cầu nhờ một hỏa tiễn.

(còn 1 kỳ nữa)

Hình trên đây cho biết các phi hành gia làm thế nào rời khỏi mặt trăng và trở về địa cầu.

MỘT LẦN

Cho em được một lần nữa lại
 Những gì đã qua, những gì sắp qua.
 Những gì hốt hoảng làm tay em
 chới với.

Những bất ngờ làm cho em xót xa.
 Cho em được một lần nữa lại
 Những ngày muộn màng của cuối
 Đông này

Ngày mà nắng không lên
 Ngày mà mây không hồng.
 Ở ngày tối tăm, ở ngày quanh quẩn
 Em yêu tất cả.

Như yêu tuổi héo tàn của cha
 Như yêu ngày vỡ vàng của mẹ
 Mùa xuân của em.

Mùa xuân chất thêm nỗi ưu phiền
 Trên trán cha, trong mắt cha.

Cây mùa xuân này lộc
 Nhưng cây mùa Đông khô cằn
 Cho em đi, cho em một lần nữa lại
 Những gì đã đi, những gì sắp đi
 Những gì em biết trước
 Và những gì em còn hoài nghi
 Mùa Đông ơi

Cho em một lần nữa lại
 Những hốt hoảng làm tay em chới
 với

Một lần này thôi, một lần này thôi...

THỤY ĐỎ

HẠ BUỒN

Hè về mong sao niềm sầu thương
 Phượng thắm rơi rơi khắp sân
 trường

Những chị chim di buồn ngơ ngác
 Tung tăng áo trắng nhuộm vẩn
 vương

Màu phượng thắm như màu hoa
 chết

Hè về viết đôi giòng dư âm
 Nắng chiều vương vẩn trên cành
 lá

Đau khô lòng ai đếm âm thầm
 Thức đêm nay cho trọn màu chung
 thủy

Mai xa rồi mỗi đứa một nơi
 Đếm bước lạc loài trên đất nắng
 Ai biết hạ về chết tim tôi

XUÂN OANH

• HOÀNG ĐĂNG CẤP

*Nhìn lên theo hướng mặt trời
Quê hương trước mặt tuyệt vời vịnh quang*

TUỔI TRE VÀ CHIÊU BÀI TÌNH YÊU

Bị nô lệ quân sự, chính trị và kinh tế không đáng sợ bằng bị nô lệ văn hóa ! Bị nô lệ quân sự, chính trị và kinh tế thì còn có ngày vùng dậy phá tan xiềng xích gông cùm, chớ bị nô lệ văn hóa thì bị nô lệ đời đời kiếp kiếp không thể nào ngàng đầu dậy nổi ! Một dân tộc bị nô lệ văn hóa là một dân tộc đã bị đánh mất tất cả dân tộc tính tự hào của mình để biến thành một thứ *rong rêu tình nguyện* (1) bám vào ngoại bang, một thứ *bèo trôi lang thang trên con sông đế quốc hôi tanh* ! Như thế, văn hóa là linh hồn, là náo tủy của một dân tộc. Một dân tộc ý thức mình là một dân tộc độc lập, tự chủ, tự cường không bao giờ để mất bản chất văn hóa của mình và đồng thời bảo vệ văn hóa của mình với bất cứ giá nào nếu có ngoại bang muốn đồng hóa nó. Một con người nếu muốn xứng đáng mình là một con người thì phải luôn luôn có hành động đóng góp và bảo vệ văn hóa dân tộc. Đối với ngoại bang xâm lược, về quân sự thì có gươm tra gươm, máu trả máu,

đầu trả đầu, về chính trị thì có mưu mẹo thâm sâu của toàn dân và các thiên tài dân tộc đối phó, về kinh tế thì có chính sách gian khổ hy sinh tự lực cánh sinh, còn về văn hóa ? ! Mặt trận nô lệ văn hóa bao la trùng trùng điệp điệp không biết đâu là giới hạn, không biết đâu là khởi đầu, mờ mờ ảo ảo lừng lờ có vẻ rất tầm thường êm ái mà giết cả một dân tộc lúc nào không hay giống như thuốc phiện giết dần mòn một con người. Vũ khí tiêu diệt văn hóa cũng mãnh mẽ không kém và lẽ dĩ nhiên nguy hiểm vô cùng, tràn ngập trong từng phân tử không khí vòm trời tổ quốc, trên từng tấc bao đất thịt quê hương. Để bảo vệ văn hóa dân tộc, tôi nghĩ *tâm hồn Việt Nam* là nguyên lý của hệ thống chiến lược đấu tranh trong công cuộc vĩ đại gian khổ này. Bất cứ một hành động gì mà thiếu *tâm hồn* thì khó có thể đạt được kết quả mong muốn, nhiều khi còn mất hết cả ý nghĩa nữa ! Co *tâm hồn Việt Nam* thì mới yêu nước nồng nàn cao độ, khi

đã yêu nước nồng nàn cao độ thì bất cứ một hành động lớn nhỏ nào, bất cứ lời nói nào tất cả đều đồng quy vào hai chữ Việt Nam bất diệt, đều chảy về nguồn dân tộc bất khuất hào hùng. Một người Việt Nam mới chào đời chỉ là một con người mang thân xác và giọng máu Việt Nam thôi, phải chờ đến lúc nào đủ sức hấp thụ được tâm hồn Việt Nam thì mới trở thành một người Việt Nam đích thực con cháu của một dân tộc có truyền thống tranh đấu chống ngoại bang xâm lược trong suốt năm ngàn năm lịch sử giống nòi. Nhưng làm thế nào hấp thụ được tâm hồn Việt Nam thiêng liêng của giống nòi? Đó là do sự truyền thụ của thế hệ đi trước hay nói cách khác là do sự giáo dục của các cơ cấu có trách nhiệm liên hệ: học đường, báo chí, phong tục tập quán.. Nhưng hiện nay các cơ cấu đó có làm tròn nhiệm vụ truyền thụ tâm hồn Việt Nam cho thế hệ tương lai hay không? Hỏi tức là đã trả lời, ai mà không biết học đường phá sản, phong tục tập quán suy đồi bởi những hiện tượng lai căng mất gốc, bám gót ngoại bang? Thế hệ tương lai lâm nguy... Tất cả các sự kiện trên mọi người đã thấy rõ quá rồi... Một trong những mục tiêu của phong trào tranh đấu hiện tại là xây dựng lại học đường, cải tổ giáo dục và phá tan các hiện tượng phi dân tộc.

Nhưng, trong các phương pháp truyền thụ tâm hồn Việt Nam hiện tại, tôi nhận thấy một phương pháp hết sức nguy hiểm vừa mới phát sinh và đang được thực hiện một cách khá có hệ thống và tinh vi Đó là chiêu bài *Tuổi trẻ và tình yêu* trong một chủ trương văn nghệ hiện nay. Tuổi trẻ nói ở đây là lớp tuổi 15, 16 và có khi lên đến 17, 18... Những lớp tuổi này được đặt rất

nhiều tên thơ mộng, nào là *Tuổi mới lớn*, *tuổi trăng tròn*, *tuổi vừa lớn*, *lửa tuổi thích ô mai*, *tuổi ương mợ*, *tuổi đôi lăm vân vân và vân vân*.

Đối với lứa tuổi ấy, nhiều tác phẩm và bài báo đã đề cập đến vấn đề yêu đương. Lê dĩ nhiên, tuổi ấy là tuổi chớm nở những tình cảm mới, nhưng những bậc cha mẹ và các nhà giáo dục cần phải hướng dẫn và soi sáng để tuổi trẻ khỏi sa vào mê hồn trận của một tình yêu quá sớm và quá bùng bột có thể hư hỏng cả cuộc đời. Nhưng khổ một nỗi là đa số các tác phẩm và báo chí ấy lại đề cao *tình yêu trai gái* khi đến độ vô luân thiếu giáo dục hay mô tả những ý nghĩ thâm kín xấu xa với mục đích thỏa mãn *tình cảm mơ mộng* của tuổi mười lăm, mười sáu và vượt vẻ bản năng thấp hèn của con người, nguy hiểm hơn nữa là để mị lớp người đọc trẻ tuổi mơ mộng, các tác giả này còn làm bộ ra giọng luân lý dạy đời viết lên những giọng chữ ca ngợi lý tưởng trong sạch để đưa tuổi mười lăm mười sáu vào một ảo tưởng lý tưởng bánh vẽ rã rời. Người ta cũng viết kêu gọi tuổi mười lăm, mười sáu yêu quê hương, người ta cũng dạy đời phải làm này làm nọ, phải sống trong sạch với lý tưởng nhưng tất cả những điều viết đó chỉ là những lớp màn nhung hí trường che chở mục đích tối hậu để các một cách không đúng đắn tình yêu trai gái và những ý nghĩ thâm kín thấp hèn của con người để làm thương mại văn hóa và để tìm bặn bốn phương! Đó là chiêu bài « *tình yêu* » mị lớp tuổi mười lăm! Để cho rõ ràng, chiêu bài « *Tuổi trẻ phải được nói tới tình yêu* » giống như chiêu bài giáo dục tình dục trong một số báo và tạp chí hiện nay: mục đích tối hậu của các bài nói về tình dục trong

các báo đó không phải là giáo dục dùng dần mà chỉ là để thỏa mãn thị hiếu thấp hèn của con người hầu bán báo, bán sách cho nhiều. Đọc xong một bài báo hay một tác phẩm có đề cập đến tình yêu trai gái hiện tại dành cho lớp tuổi trẻ, người đọc (lẽ dĩ nhiên thuộc lớp tuổi vừa lớn, trang tròn, thích ô mai...) sẽ được đưa tới một thế giới mơ mộng lãng mạn nhiều khi đến độ kỳ ảo lạ thường, một thế giới viễn mơ sa đọa tinh thần lúc nào không hay (thật êm ái như hơi khói thuốc phiện giết người!) nhưng vô cùng nguy hiểm là ở chỗ người đọc bao giờ cũng cảm thấy an ổn tâm hồn với một lớp bột màu « lý tưởng trong sạch tuyệt vời ». Từ sa đọa tinh thần đến sa đọa vật chất chỉ cách nhau có một con đường ngắn ! Tôi không phủ nhận khía cạnh tâm lý tình yêu đối với tuổi trẻ, vì đó là một sự thực của con người, nhưng tôi không đồng ý nội dung của những bài báo, những tác phẩm mê tuổi trẻ hiện nay. Nếu đề cập thì phải đề cập cho hết sức đứng đắn trong một phạm vi giới hạn nào đó mà thôi và đề cập hết sức đứng đắn không phải là chuyện dễ dàng, ai đề cập cũng được ! Một ông thầy thuốc bốc thuốc sai chỉ giết chết có một người chứ một nhà làm văn hóa sai thì sẽ giết hại muôn đời !

Và lại, trước mặt tuổi mới lớn hiện nay là cả một dân tộc đang oằn oại dưới gót bạo tàn chiến tranh. Những vấn đề rộng lớn tuổi mới lớn phải chứng kiến hằng ngày là đói, nghèo, chết chóc, tàn phá, bom đạn phải chăng là những vấn đề không đáng kể ? Tôi nhìn nhận tuổi trẻ phải trong sạch yêu đời, vui vẻ, trẻ trung, lý tưởng nhưng không thể yêu đời, vui vẻ, trẻ trung một cách vô ý thức, khi hằng ngày tiếng bom tiếng đạn vẫn nổ rền

người Việt Nam vẫn ngã gục không toàn thây, tuổi trẻ Việt Nam vẫn bị áp bức đi vào hư vô (nói như thế không có nghĩa là tôi kêu gọi phải chán đời, buồn bã, già cả !)? Khi đã yêu đời, vui vẻ trẻ trung theo lối hết sức vô tư lự đó thì làm sao có lý tưởng được (trong trường hợp này, hai tiếng lý tưởng chỉ là hai tiếng nói cho vui để làm đáng kể cả mà thôi) ??

Nhà cách mạng Nguyễn Thái Học với 12 đồng chí lên máy chém của thực dân Pháp vì mang tội yêu nước đâu phải là những con người chán đời, buồn bã, già cả, cũng không phải là những con người yêu đời, vui vẻ, trẻ trung trong sạch, lý tưởng (1) cam phận sống hiền hòa để bọn thực dân xam lược đè đầu đè cổ ! Không phải ai cũng có đủ tài năng và胆 lược để trở thành như Nguyễn Thái Học nhưng ít nhất cũng phải cố tạo cho mình có được tâm hồn Việt Nam như Nguyễn Thái Học vì có như thế thì mới xứng đáng là con người Việt Nam. Và lẽ dĩ nhiên con đường hấp thụ tâm hồn Việt Nam, không phải là do con đường truyền thụ dưới chiêu bài Tuổi trẻ phải nói đến tình yêu kia.

Tuổi trẻ dễ tin nhưng cũng dễ ý thức. Tuổi trẻ mơ mộng nhưng không lãng mạn hư người biết nhận thức sự thực và ảo tưởng, độc lập và nô lệ, văn hóa dân tộc và văn hóa phi dân tộc, văn nghệ lý tưởng và văn nghệ thương mại Ý thức được điều này tình yêu để mê lối tuổi của mình trong một số đường hương văn nghệ hiện nay, tuổi trẻ đã đóng góp phần mình vào công cuộc bảo vệ văn hóa dân tộc.

Đêm 20-8-71
HOÀNG ĐĂNG CẤP

máy dồ CHUỘT

ĐÌNH PHONG TÁC

KHI CHỦ NHẬN ĐANG, CHÚ
MIU ĐƯỢC LỆNH CANH NHÀ.

Ê! LỬ CHUỘT,
NHẬT, RA HỒI
ĐÂY MAU!

TRÁNH VOI CHẶNG XẤU
MẶT NÀO, PHẢI KHÔNG
NHẬT CON?

ĐÚNG!

NHỚ ĐỪNG XƠ RỜ
Ở NHÀ BẾP NỮA
NGHE CHƯA?

THỪA
VANG!

PHỒ! RUỘT MÂY CON
CHUỘT NẦY MỆT QUÁ!

TÔI NGÀY CŨ ĐÁNH
CẤP THỨC ĂN!!!

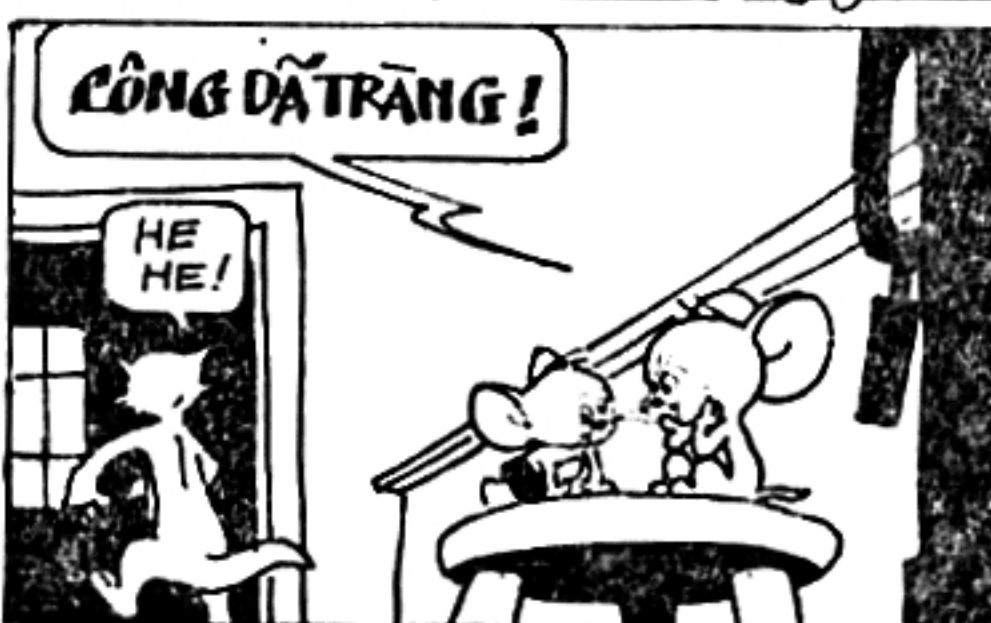
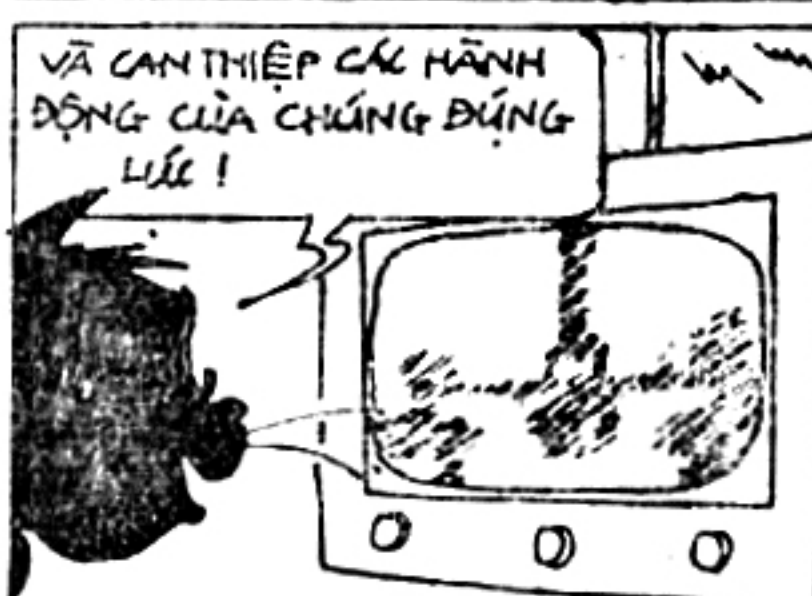
ì!

ĐỪNG
HÔNG!

PHẮC

ĐÃ KHÔNG BIẾT NGHE,
GIỜ TA CÓ THỂ NÓI
THẮNG CHO HAI MÌ LẠ!!!

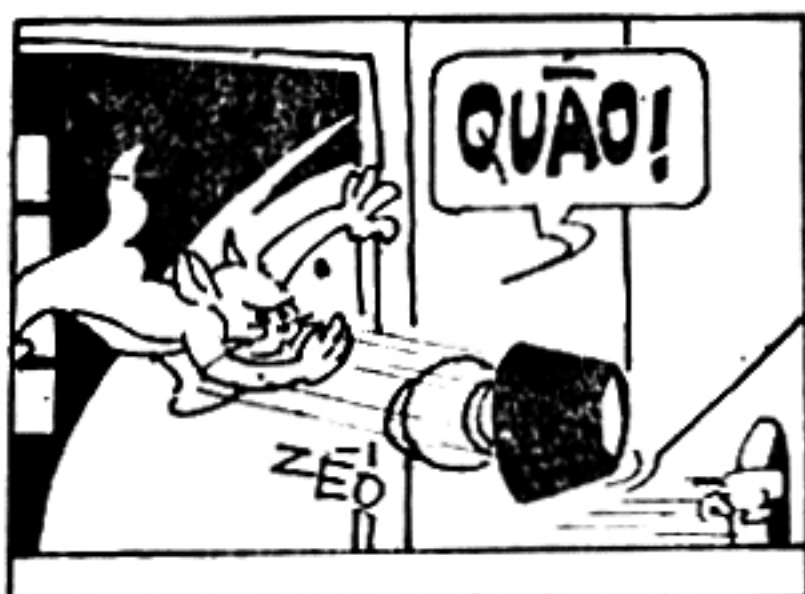

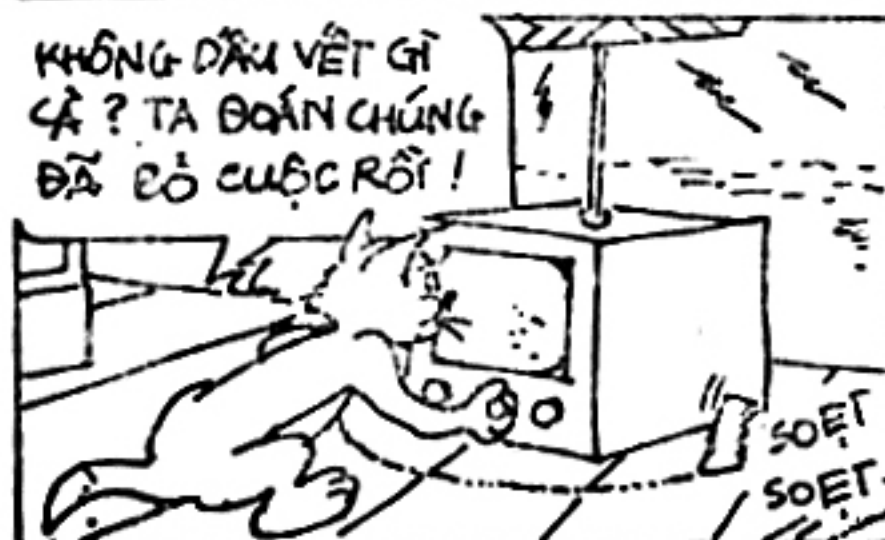

Những vấn đề của Tuổi Hoa

● Hippy và dân tộc.

Đã nhiều lần tôi muốn viết một bài đăng báo về vấn đề này nhưng tôi ngại quá nên thôi. Tôi ngại vì sợ mình không đủ kiến thức rồi sẽ gây nên một trò cười cho thiên hạ. Thế nhưng hôm nay thì nhất định viết vì TH mở mục « NVĐCTH », đề nói lên tư tưởng của một thằng con trai Việt Nam khi nhìn bạn bè mình « sống mới » và « hợp thời trang »

Thưa các bạn ! Tuần qua tôi có đi du ngoạn tại làng Phú Thượng, một làng xa xôi hẻo lánh của tỉnh Quảng Nam, nhìn sự ăn mặc và trang điểm sơ sài của mấy cô gái ở đó tôi bỗng thấy giận những người mệnh danh là « Hippy » ở thành phố quá ! Tại sao ???

Thưa các bạn ! Các bạn khoác lên mình một « mốt » đồ mới như một chiếc quần pat mà các bạn cho là đẹp sao ?...

Đó là chưa nói đến những chiếc « Short » mà các cô đang cho là « hợp » lắm, chiếc váy ngắn, chiếc áo hở hang. Các bạn muốn gì và nghĩ gì khi các bạn ăn mặc như vậy ?... Người con gái thời xưa càng mặc kín bao nhiêu thời giá trị càng nhiều bấy nhiêu. Đến năm 1925 khác với năm 1971 nhưng dân tộc VN vẫn là một, dân tộc tính VN vẫn là một. Thì thôi tôi thử hỏi tại sao có sự thay đổi như vậy nếu không có sự thay đổi về nội tâm. Người VN chúng ta nhất là phái nữ thường nổi bật vì tính e dè, e ấp bên vành nón, lá thế nhưng bây giờ thì khác hẳn các bạn hippy chủ trương sống tự do giao thiệp tự do... cái gì các bạn cũng cho là tự do hết. Điều này làm cho người lớn có quyền bảo các bạn mất dân tộc tính, mất gốc, lai căng. Sở dĩ người lớn nói như vậy là vì họ yêu dân tộc mình yêu truyền thống dân tộc mình. Thật vậy các bạn sau khi đã trang bị tinh thần bằng tư tưởng hippy, thử hỏi có ai trong các bạn còn giữ được truyền thống ngàn đời của dân tộc.

Thưa các bạn ! Tự do mà các bạn đặt ra làm bình phong cho những hành động đó chỉ là giả tạo mà thực chất là các bạn đạp đổ một nền văn hóa đã được xây dựng lâu đời. Chiếc áo dài kín cổ của VN chúng ta là một

kiểu áo đẹp nhất nhì trên thế giới mà các bạn đang dần bỏ rơi ư ? Thật là thảm thương cho tinh thần của nòi giống ta.

Dân tộc ta oai hùng, quê hương ta đẹp các bạn đừng để người ngoại quốc nhìn vào lối bắt chước của các bạn mà khi dễ dân tộc ta, quê hương ta. Có gì nhục nhã cho một thể hệ bằng hai chữ lai căng không ? Thế mà các bạn đang lai căng đấy, lai căng từ tư tưởng đến lối ăn mặc. Dù bất cứ một lý do gì các bạn đừng bào chữa cho hành động vô ý thức của mình. Hãy về nơi thôn quê, hãy nhìn những gốc đa cổ thụ nằm sát cạnh đình làng. Hãy xem những người lớn con cháu đầy đàn mà tết đến vẫn khép nép bên cạnh ông thầy cũ của mình thuở nhỏ để chúc thọ. Hãy nhìn lũ trẻ thơ ngay ở thôn quê khi tan trường chúng bỏ nón cái đầu chào những người đi qua khi ngang chúng. Hãy nhìn người mẹ hát ầu ơ những điệu dân ca để vỗ về giấc ngủ của trẻ thơ. Từ đó các bạn suy xét thử các bạn có sống gần với dân tộc hay chưa ?

Có gì nhục nhã cho bằng nền luân lý bị chà đạp ? Chúng ta chịu ảnh hưởng của hai nền văn minh Ấn Độ và Trung Hoa và gần đây là của tây phương thế nhưng chúng ta cũng chỉ gạn lọc lấy những cái gì hay như tam tạng, ngũ thường hay những tư tưởng của Phật giáo của Thiên Chúa giáo mà thôi.

Thưa các bạn ! Luân lý của chúng ta không cho chúng ta tự do hút á phiện vì nó sẽ làm mất đi nhựa khí của tuổi trẻ.

«Trai quốc sắc cũng so vai rụt cò, gái thuyền duyên cũng mặt bở da chì» mà bây giờ các bạn hippy chủ trương tự do, hỏi có phải các bạn phản lại luân lý không ? Luân lý của chúng ta thì «nam nữ thọ thọ bất thân» mà bây giờ các bạn chủ trương tự do luyện ái thì các bạn thấy có nhục nhã đối với những bậc tiền bối không ?

Nếu tất cả những nhà có trách nhiệm giáo dục không ngăn chặn nòi những tư tưởng ngông cuồng của các bạn thì thử hỏi vài năm nữa thôi giới trẻ của chúng ta ra sao ? Có còn bộ quốc phục không ? Có còn biết rằng mình là người V.N không ?

Tóm lại tôi xin thưa với các bạn hippy rằng : tư tưởng và hành động của các bạn phản lại luân lý, phản lại đạo đức, phản lại tư tưởng của dân tộc V.N miễn yêu chúng ta. Tôi người V.N tôi thấy có bốn phận phải viết lên như vậy để thấy rằng lương tâm mình không bị cắn rứt để thấy rằng tâm hồn mình thoải mái như dòng sông Thu Bồn chảy từ Trường Sơn ra biển cả.

NGUYỄN CÔNG KHÁNH
(Đà Nẵng)

● Ý nghĩ trên quê hương.

Cơn nắng trưa thật gay gắt, thế mà tôi phải cuốc bộ từ ngoài lộ cái đến nhà ngoại tôi là năm cây số mất bốn tiếng đồng hồ...

Xóm cũ làng xưa giờ vẫn không thay đổi, duy có điều hơi hoang tàn một tí. Đã năm năm rồi tôi mới về đây vì tình hình an ninh không cho phép. Ngoại tôi mới trở về đây hơn hai tháng nay. Đây khóm t úc, này cây cầu khi vẫn còn đây con sông này năm xưa tôi đã té một lần khi đầu tiên mới xuống, nhưng hôm nay lục bình mọc đầy sông tôi cảm thấy cái gì nuôi tiếc len trong hồn. Nhìn thấy những cây cối sai oằn trái, những cánh đồng bao la bát ngát, những hình ảnh dân quê thật thà chất phác và dòng nước lững lờ trôi tôi không thể ngờ rằng quê hương này đã hơn 25 năm chinh chiến, hơn 25 năm bao khổn khổ lầm than trút lên đầu dân tộc tôi. Tôi thậm nghĩ nếu thân phận quê hương tôi như dòng sông hiền hòa này thì... thật là thần tiên lắm nhỉ!? Bao giờ đất nước này mới thật sự hòa bình? Hỏi đề rồi tự mỉm cười vu vơ chua chát, nụ cười của con dân trong một dân tộc nhược tiểu.

Đã bao đêm mẹ Việt Nam than khóc khi nghe tiếng súng vọng về từ xa, thấy người chồng chất lên cao thì trời ơi... hòa bình xa vời quá, chỉ có may mắn đó mà khó lắm sao? Với tôi đang trong cuộc sống với mơ hành trang sách vở nhưng tôi đã ý thức cái đau của Tổ Quốc của Quê hương nhưng biết làm gì đây, xã hội này đã đưa ta vào con đường không lối thoát.

Rồi một ngày nào đó có lẽ không xa, tôi cũng phải rời mái trường thân yêu lên đường tòng quân để lại bao lay lắt thương ngút ngàn nhung nhớ; khoắc vào mình màu áo của người lính trận rồi những khi nhìn ánh hoả châu rơi rụng để nhớ thật nhiều bạn cũ trường xưa... Nhưng thấy người máu chảy thì giờ đau đeu mà nhớ mà thương, đành phải chấp nhận những phiền buồn trong cuộc chiến hiện hữu.

Tôi muốn viết và viết mãi cho vơi đi những gì tôi đang nghĩ. Nhưng biết viết gì đây khi đây đất chữ S nhỏ bé này đang oằn oại vì đạn bom dày xéo, nỗi da này vẫn xáo thịt.

Xin Thượng Đế một lần Xuân về trong ý nghĩa và một lần im tiếng súng ngàn thu. Đó là ước vọng thật tâm thương của dân tộc tôi mà biết bao giờ mới thành tựu được nhỉ?

NGUYỄN ĐÌNH ĐĂNG THẢO
(Saigon)

● Trên quê hương bình minh sẽ đến.

Hai mươi lăm năm tuổi dài cuộc chiến, hai mươi lăm năm hận thù, tuổi hoa đã tàn... tàn vào lòng chiến tranh tuổi hoa đã len lỏi vào hồn vào ý nghĩ những tranh chấp những cuộc tàn sát và những chứng tích thương đau trong lòng thế kỷ hai mươi ở nơi này tuổi hoa ước mong quê hương về với muôn thần thoại đề ca ngợi tình yêu thánh hoá giữa người và người "ở nơi này mỗi đứa con trai là một hoàng tử mỗi đứa con gái là một công chúa" hay ở quê hương này mỗi đứa con trai VIỆT NAM oai hùng trong dòng máu Rồng mỗi đứa con gái VIỆT NAM thùy mị thướt tha trong dòng máu tiên cùng hòa hợp luân lưu từ Nam quan đến Cà Mau trong hình hài gấm vóc vàng son hơn 4000 năm đắp bồi xây dựng.

Nơi này tuổi hoa sống trong bề tình thương chan chứa tiếng nói mẹ là những bài hát ca dao êm đềm mật ngọt, tiếng nói tuổi hoa là những bài đồng giao ngảy thơ ngoài đồng vắng nhuộm bởi màu xanh nghìn trùng dấu ái... đề tuổi hoa reo vui không hận thù không xa cách, khung trời ngảy thơ diễm tô, muôn đóa hoa hạnh phúc, như cánh lá sen, như nụ sen trong tâm hồn trong sạch vươn lên từ bùn nhơ vẫn đẹp, khung trời, tuổi hoa không bão tố, không mây đen che khuất. Nơi này tuổi hoa là những viên ngọc quý những tâm hồn trong sạch được giáo huấn bởi những vị thầy đáng kính, bao dung và hiền lành tuổi hoa như những bông hoa, thầy là những bàn tay vun tưới tốt tươi, tuổi hoa sẽ chăm chú nghe lời thầy giảng say mê trong lời nói đầm ấm, kính trọng và thương yêu trong tình thương yêu thầy trò chan chứa tận tụy... Nơi này trường học là thiên đường đề tuổi hoa dần thân, thiên đường thơ ngày bao giờ vẫn đẹp. Nơi này không còn là thương mại bán buôn. Nơi này vẫn ê a theo nhịp thước của những vị thầy mang nặng nghiệp giáo... Nơi này dạy những tiếng nói quê hương những huyền thoại dân tộc, những nét sử vàng son của quê hương sống đề chiến đấu bảo vệ lấy đất nước bảo vệ giống nòi. Nơi này in sâu vào tâm hồn tuổi hoa. Giải địa đồ cong cong hình chữ S tô bởi xương và máu hòa lẫn cùng nước mắt VIỆT NAM. Nơi này không còn màu chủ nghĩa không còn phurong bán nước và những con người mang dòng máu lai căng. Nơi này là những tâm hồn VIỆT NAM. Những tâm hồn QUANG TRUNG những tâm hồn TRUNG NỮ và những tâm hồn mộc mạc với dòng nước Cửu Long với đồng lúa chín với Mẹ VIỆT NAM vẫn ngàn đời bất diệt trên quê hương này.

Tuổi Hoa sẽ được thơm xanh nơi này "Hồn thơm như áo mới". Nơi này Tuổi hoa bao giờ vẫn đẹp và trong giấc ngủ tuổi thơ không hãi hùng vì tiếng hét tàu bay vì tiếng rền vang bom đạn. Trong giấc ngủ này Tuổi Hoa sẽ mơ những giấc mơ tuyệt vời những giấc mơ khi xưa ME VIỆT NAM

sinh ra trăm trứng trong dòng máu Rồng Tiên từ Nam chí Bắc là anh em là người VIỆT NAM 4000 năm trong một bọc. Giấc mơ không hận thù, không nước mắt chỉ có yêu thương.

« Ở đây tình người trong mắt sâu được ru vời và xây dựng bởi muôn ngàn câu ca dao đầy ý nghĩa » Nơi này mạch sống là vườn rau muống là bát gạo ngày mùa. hương vị là chén nước mắm không còn những thức ăn những thức uống đồng minh vì dòng Cửu long giang dòng sông Nhị cũng là đất sống đầy đủ của quê hương.

Nơi này những tâm hồn trẻ như đoá hướng dương, đời sống vui tươi thần thoại, không ủy mị thê lương, mỗi khuôn mặt là mỗi nụ cười, nụ cười hồn nhiên và tia nhìn trù mẫn của người thân. Nơi này đã gạt phăng ra ngoài những con người hiếu chiến còn lại những ý nghĩ yêu thương trong tình đồng loại cùng màu da giữa người và người. Nơi này không còn tiếng nói ngoại lai không còn điệu nhạc cuồng loạn, mà nơi này chỉ có những tâm hồn thơm xanh, trong dập dềnh những người dân hiền lành hăng say...

Và nơi này chỉ có những ánh mắt nhìn nhau trong nụ cười trù mẫn Nơi này chỉ có những người VN từ Bắc chí Nam siết chặt tay nhau ngỏ lời thương mến và những tâm hồn tuổi hoa là những bông hoa theo dấu mặt trời và bảo rằng « chúng ta là con cháu lạc hồng giống dân bất khuất ».

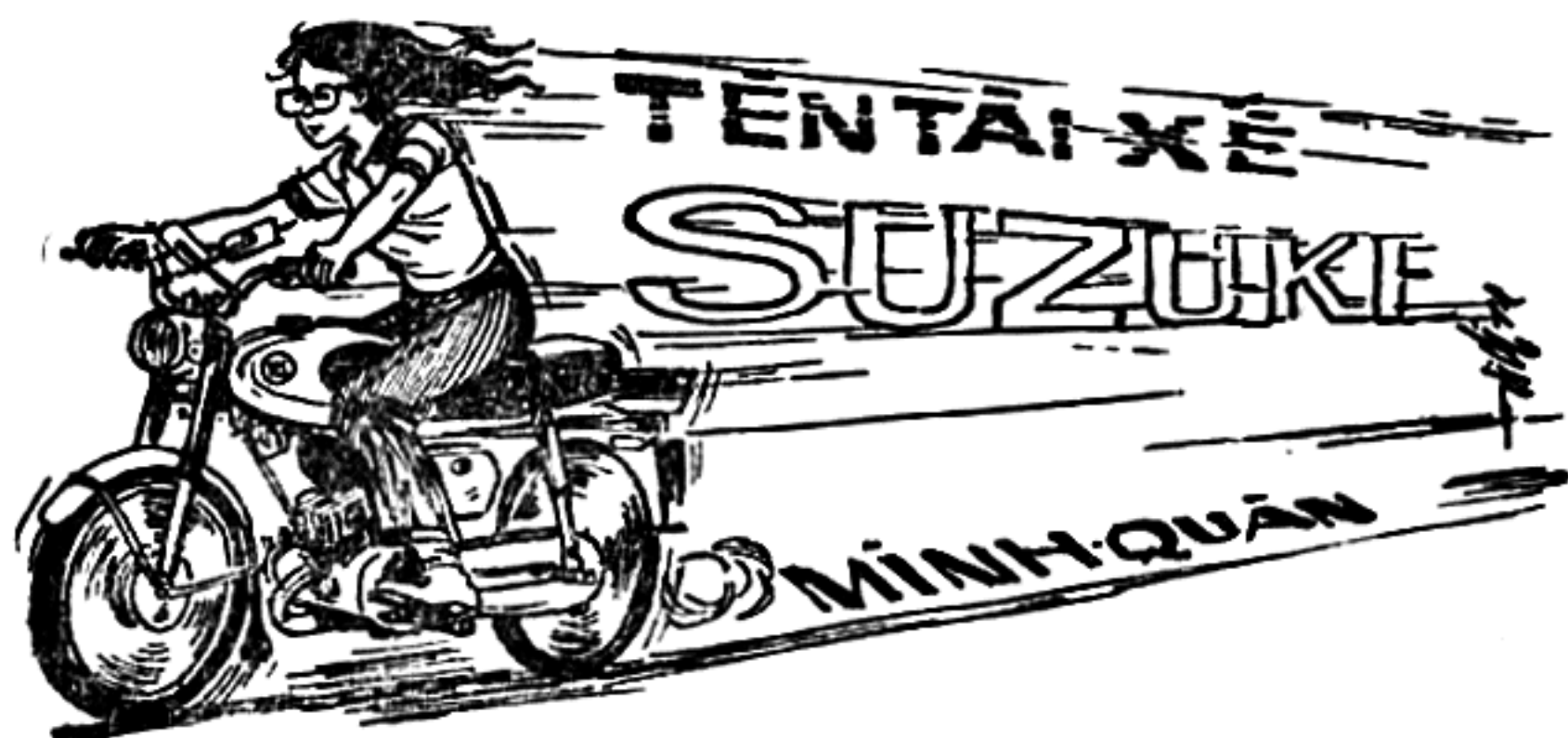
Nhưng hôm nay trên quê hương này, tuổi hoa đã mất tất cả. Tuổi hoa đã lụi sâu, chiến tranh này chỉ còn lại phân đôi còn lại hận thù. Tuổi hoa ước mong, trên quê hương rồi mặt trời sẽ đến, trên quê hương rồi sẽ có bình minh. Tuổi trẻ sẽ đẹp, đẹp tuyệt vời là những bông hoa, vươn lên dưới nắng mai. Rồi một mai khi đất nước thanh bình và : « Tuổi trẻ bao giờ cũng là hoa hướng dương ».

VIỆT LINH PCT

(Đà Nẵng)

Đọc và cổ động : *tuổihoa

Tờ báo dành cho tuổi học trò Việt Nam

TIẾP THEO

Chị Thu bừ môi :

— Thôi đi ông tướng, ông cứ nói như người thông thạo, chính tôi phải gãi lưng họ đi đây, tôi biết hơn ông...

— Biết cái gì ? nếu vậy càng chứng tỏ tôi nói đúng : đi bị gãy tay trái nhưng tay phải còn lại có gỡ gạc gì đâu ? vẫn phải cậy nhờ người khác kia mà ?

Chị Thu chứng minh lời anh Hùng sai :

— Thì cậy nhờ, nhưng ít thôi, vì bữa nay đi đã tự gãi lưng được, đi nhớ là vì bột bó cứng không gãi tới chớ không phải vì tay phải vô dụng. Đi tự đánh răng được, rửa mặt được...

Một điều thiệt thòi lớn nhất là từ khi bị tai nạn, đi không năng đến nhà tôi nữa, mà có đến lại phải đợi dịp ba tôi chớ, chớ đi xe taxi tốn tiền, còn đề các con đi chớ thì đi — cũng như con chim bị tên một lần, thấy cây cong đủ sợ — không dám. Chúng tôi không được nhờ đi mua sắm cho các vật dụng trong lúc mẹ tôi bận như trước nay. Song bù lại, mỗi lần đi đến, đi ở lại suốt buổi, tha hồ cho chúng tôi giễu đi là thương binh, là chiến sĩ về vườn, đủ thứ. Đến bữa cơm, chị Thu phải đặt trước đi một cái muống chứ đi không dùng đũa được.

Gần hai tháng qua, đi tôi vẫn chưa được tháo bột ra, tuy vậy, đi cũng đi đây đi kia chứ không nằm nhà hoài. Trời nóng mà đi cứ khoác ngoài cái áo len coi ngộ nghĩnh quá, chúng tôi lại được dịp cười.

CHƯƠNG 6

NHÂN chú tôi lại xuống chơi và xe chị Thu hư, đang sửa nên tôi được chỉ định chở chị đến trường bằng xe chú — tôi được về sớm hai giờ sau — Ngồi sau lưng tôi, chị Thu không ngớt khen cái Brigestone là ngon lành này nọ, không tiếc lời. Tôi vui vẻ góp ý:

— Con trai nó vậy đó chị ơi! Nó đâu như con gái ưa khóc nhè, làm nũng như kiểu Suzuki của chị!

Chị đầm thềm thụp vào lưng tôi, cười khúc khích và tôi cũng cười theo. Lạ quá: chị em tôi luôn luôn hòa thuận vui vẻ khi ngồi trên yên xe!

Ngang ngã tư Phan thanh Giản — Lê văn Duyệt thì vừa kịp đèn xanh, tôi không muốn tiến lên vội — vì ba tôi vẫn dặn rằng khi nào đèn xanh vừa báo hiệu đừng nóng chạy trước, có thể rủi ro — nhưng chị Thu giục giã sau lưng:

— Đèn xanh rồi, chạy lên, con trai gì như mày, bết quá!

Làm tôi đâm nóng mặt, muốn chạy mau cho chị ngán, hết chê mình, thế là tôi cho xe chồm tới, phóng nhanh hơn cả một chị chạy cùng chiều vừa chạy trước xe tôi. Sau lưng tôi, chị Thu cao giọng khen tôi làm tôi thêm hứng khởi. Đến ngã tư kể đó thì trước mặt tôi đèn xanh cũng vừa chớp lên, hàng trăm cái xe cùng nhất loạt lao tới trước, tôi cũng làm y như làn sóng xe không khác. Trong lúc hăng say, tôi quên mất lời dặn đã thuộc nằm lòng: *phải giữ lần mức xe của mình*, tôi cho xe chạy nghênh ngang ra giữa đường, vượt quá lần mức dành cho xe hai bánh, tuy nhiên tôi vẫn bình tĩnh đề tìm cách trở về vị trí cũ chứ không sợ hãi gì.

Bất ngờ, từ trước mặt tôi, phía tay phải một cái xe hơi bỗng chậm lại và sau lưng tôi một cái honda phía tay trái lại cố lách, vượt lên. Tôi bị kẹt vào chính giữa...rồi thì y như có tia lửa xoẹt lên, cái honda không hiểu bằng cách nào lội cái Brigestone của tôi chạy tới một khúc còn cái Brigestone đã tắt máy từ bao giờ. Tôi ù tai, hoa mắt không kêu được còn xung quanh tôi thì nhiều tiếng la hoảng hốt cất lên. Tôi ngã sấp xuống mặt đường nhựa, chị Thu sau lưng tôi cũng ngã theo. Có tiếng còi thòi «hoét» lên và một bác cảnh sát tiến lại đỡ chị Thu, một người khác cúi đỡ cái xe trong khi tôi gượng đứng lên. Kinh hãi qua rồi, tôi chỉ

còn xấu hổ. Người lái xe Honda — không hiểu có ngã không — cũng đang loay hoay với cái xe của mình.

— Máy người lộn xộn quá, có đau nhiều không? May không thì...

— Không sao! Không sao cả...

Cái Honda mất dạng trong nháy mắt. Tôi không bình tĩnh được như thế, tôi cố trùng trình, giả vờ phủi áo, phủi quần, để xoa nắn tay chân xem có gãy chỗ nào không?

Chị Thu đứng bên tôi cũng đang phủi phủi, chị xuýt xoa vì tay áo, chỗ khuỷu tay bị trầy và lưng một lỗ bằng hòn bi ve. Mặt xám ngoét, chị cố gượng cười máng tôi là « đồ khi, đi ầu » bằng giọng run run. Tim tôi đập thình thình trong lồng áo, song tôi cố trấn tĩnh cho xe nổ lại và giục chị lên yên.

Đây là lần đầu, chị em tôi xụ mặt khi ngồi trên xe gắn máy. Đến cổng trường, đồ chị xuống, tôi hoàn hồn, hỏi nhỏ:

— Chị có sao không?

— Không, tao trầy tay một chút thôi. Về đi! Này, đừng cho mẹ biết, nghe? Tối, anh Hùng đón tao, nghe! Đón bằng xe kia, xe này xui lắm, tao ghét...

★

Cho đến tận lúc chú tôi về, câu chuyện vẫn còn kín nhem. Chú vô ý, không nhận ra vết trầy ở thân xe.

Còn chúng tôi, chúng tôi không dấu được lâu. Vì đến sáng hôm sau chị Thu thấy cánh tay trái hơi sưng. Chị báo cho tôi hay và tôi lặng đi vì hoảng sợ. Tôi gầy:

— Hồi hôm về sao chị không bóp dầu liền!

— Sao không? tao bóp chớ, mà nó chỉ đau sơ sơ. Bây giờ thì...

Chị cử động cánh tay rất khó làm tôi càng sợ: muốn thẳng tay ra, chị phải vặn thân mình nghiêng về một bên. Mà không lẽ cứ vặn mình vậy hoài sao, nên khi chị ngồi thẳng mình thì tay chị co lại ngang ngực y như tay dì tôi sau khi mò xong. Sự liên tưởng này làm tôi mất bình tĩnh và nhận thấy dấu mẹ thêm nguy hiểm.

Mẹ tôi hai tay bưng lấy trán, nhắm mắt, lắng nghe tôi kể

lại đầu đuôi câu chuyện, thỉnh thoảng mẹ tôi buông bớt một tay bưng trán mà đặt vào trước ngực, rên lên nho nhỏ:

— Trời ơi! con tôi!

Tôi nuốt nước bọt khó khăn:

— Con bị kẹt ở giữa, bên thì xe hơi, bên thì honda...

— Thôi! (mẹ tôi quát khe khẽ, vì sợ ba nghe) sẽ có một ngày tao chết vì tội bay! Trời ơi! sắp thi thề dục, kiểu này thì làm sao đây?

Tôi đứng lặng, bối rối, khò sở trong lúc mẹ tôi im lặng lật áo, xắn quần chị Thu xem xét coi còn chỗ nào bị thương tích gì chẳng. Rồi quay sang tôi, hỏi:

— Còn con?

Hỏi mà không chờ tôi trả lời, mẹ tôi lên kiểm xét. Tôi nói là chỉ đau ở mũi sơ sơ thôi. Mẹ tôi nhìn chăm chăm vào mũi tôi:

— Coi chừng dập sống mũi, sơ sơ...

Sau đó, mẹ tôi yên lòng, tập trung sự lo lắng vào cánh tay chị Thu. Mẹ tôi xoa dầu và nắn nhẹ cánh tay chị, mặt mẹ tôi sầm lại vì chị xuýt xoa kêu đau khi bàn tay mẹ tôi đụng đến chỗ sưng. Mẹ tôi đặt cả chục câu hỏi: Không biết có sái gân không? Có gãy xương không? Nên đưa đi chụp hình cánh tay không? Bóp dầu nóng có được không? Hay là đưa đi thầy thuốc ta? Nếu chụp hình thì chụp ở đâu? Hôm nay chúa nhật, không biết họ có làm việc không? v.v...

Toàn những câu hỏi chúng tôi không trả lời được. Trong lúc chưa làm gì ra trò, mẹ tôi tiếp tục xoa dầu, bóp tay cho chị Thu. Thình lình mẹ tôi kêu lên có vẻ mừng rỡ:

— Coi chừng ba xuống rửa mặt thì nói cho mẹ hay...

— Chi vậy, mẹ?

— Đặng tao kêu điện thoại hỏi dì L. coi. Chắc dì biết rành...

Chúng tôi cùng tán thành sáng kiến mẹ tôi. Khi tiếng dép ba tôi kêu quèn quẹt từ cầu thang, tức thì tôi thông báo cho mẹ hay liền. Nói chuyện khe khẽ với dì xong, mẹ tôi có vẻ yên tâm:

— Dì nói chốc nữa dì tới, chắc không sao, dì nói vậy. Chờ xem!

May cái là sáng chúa nhật ba tôi có cuộc họp, nên ăn sáng

xong ông đi liền, mẹ con chúng tôi tự do bàn tán trong lúc đợi dì L. đến.

Người *chiến sĩ về vườn* với cánh tay còn bó bột cứng ngắt, khoác áo len bên ngoài, thong thả bước vô nhà, chúng tôi ủa ra đón tiếp trọng thề...

Trong lúc mẹ tôi đặt câu hỏi tới tấp thì người *chiến sĩ* ung dung bước lại gần chị Thu, nắn nắn cánh tay chị bằng một tay còn lại (chị phải ngồi vẹo người một bên mới có thể ngay được cánh tay)

— Có lẽ không đến nỗi nào đâu. Có sưng gì mấy mà chị cuống lên?

— Có sưng chứ, dì nhìn kỹ coi!

— Con nhỏ này mập, cánh tay kia cũng tròn lẳn, chị thấy không? Có sưng thật mà in ít thôi. Xức dầu nóng vô cho tới chiều xem sao. Hôm nay chúa nhật, có bác sĩ nào mở cửa phòng mạch mà đi?

— Tôi ngại quá, lỡ gãy xương ở trong như dì...

— Không gãy xương đâu. Gãy thì đụng đến đau chết, như em hôm nọ đó. Chắc nó chỉ sái gân chút đỉnh, vì cũng không bầm mà.

Lần này mẹ tôi coi bộ vững lòng lắm. Vì được một người có kinh nghiệm bản thân làm cố vấn cho. Chợt dì L. nhớ ra chuyện cũ, hỏi mẹ tôi:

— Vậy chớ chai thuốc gia truyền của chị C. cho đâu? còn không? sao không lấy bóp cho nó?

— Ừ! lú hồn đi chớ! may dì bay nhắc. Ờ, thuốc đó coi vậy mà hay. Lấy ra đây, mau coi!

Tức thì chúng tôi cùng nhớ ra thứ thuốc gia truyền bác C. cho mẹ tôi hôm hè rồi, cái lần chị Cúc chở mẹ đi và hai thím cháu ngã chổng gọng ở đường Phan đình Phùng, chị ấy bị sưng bầm trợn bàn chân và mẹ tôi thì trầy đầu gối; chị Cúc đã dùng dầu nóng và thuốc dán Nhật cả tuần vẫn không bớt, anh Hùng phải chở đi học, sau nhờ thứ nước màu nâu gia truyền của bác C. mà khỏi. Đặc biệt cái là thứ thuốc này không nóng lúc bôi lên da, nên không khó chịu như dầu nóng của tây y hay dầu cù là.

(còn tiếp)

— Em TẤN (Saigon): Loài cá không có mí mắt nên không thể nào nhắm mắt và ngủ được như chúng ta. Tuy nhiên, chắc chắn cá cũng ngủ theo lối riêng của cá ở dưới đáy hồ, đáy sông hoặc đáy các chậu nuôi cá dù không giống lối ngủ của chúng ta.

Trong các chậu nuôi cá người ta để thực vật trong đó là vì cây cối sẽ tỏa ôxy ra. Như em biết, cá cần ôxy để sống (như loài người vậy). Trong nước cũng có ôxy nhưng thực vật để trong chậu sẽ làm tăng thêm số lượng ôxy và nhờ đó cá giữ được sức khỏe. Khi cá thở khí carbonic ra, thực vật sẽ hấp thụ khí carbonic đó để nuôi mình.

Ngoài ra, thực vật còn cung cấp cho cá một phong cảnh và một môi trường thiên nhiên.

— Em NGUYỄN TRUNG QUÂN (Thủ Lựu — Khung Trời Phước Tuy): 1) Những bài thơ đăng trong ĐCN em gửi cho anh Trinh Chí.

2) Em chỉ cần dán 6 đồng tem là thư về tới tòa soạn.

3) Câu hỏi này anh trả lời cho một em khác ở kỳ trước rồi đó, chắc em có đọc?

4) Hình học lớp 7 và 8 của Nguyễn văn Phú và Nguyễn Tá không có sách giải. Chỉ có sách toán của Đào văn Dương là có sách giải. Anh dùng rất nhiều tài liệu để dạy toán, nhất là tài liệu của Pháp.

5) Anh dạy các lớp nhỏ, và tuổi của anh dưới tuổi em đoán hơn một chục tuổi.

6) Anh vào tòa soạn mà gặp bà bán sách thì em lộn rồi đó... Tòa soạn ở bên cạnh nhà bán sách... Độ rày anh ít có mặt ở tòa soạn lắm, chỉ ghé qua đưa bài và sửa bài của anh ở nhà in rồi đi ngay.

— Em NGUYỄN THỊ HUẤN (Tám ba Nữ Trung Học Qui Nhơn): Câu hỏi của em anh không giải đáp được vì anh chỉ viết cho TH từ số 51,

và bắt đầu là người viết thường trực cho TH trong vài chục số sau... Muốn giỏi viết nghị luận, em nên đọc sách thật nhiều, nhất là khi xem các tờ báo hằng ngày, em nên chọn xem những bài xã luận, nhận định. (Tâm lý các em là khi xem một tờ báo thường xem các tin xe cán... hơn là xem các bài xã luận !!!)...

Tháp Chàm được xây bằng gạch, đá chứ còn bằng gì nữa, hả em ! GĐTH luôn luôn mở rộng cửa chào đón các em, có gì mà em sợ ! Chúc em « sống lâu ngàn tuổi » để đọc Tuổi Hoa.

— Em CHÂU THỊ CẨM HỒNG (Saigon): Em viết xong rồi đem đến tòa soạn đưa cho anh Trường Sơn xem, nếu được anh ấy sẽ cho in trong tú sách Tuổi Hoa. Chính anh cũng phải làm y như vậy. Chúc em thành công !

— Em NGUYỄN VĂN SƠN HÀ (Saigon): Thủy tinh được tạo thành bởi ba chất được nghiền thành bột đó là cát, bicarbonát sít và vôi. Người ta nghiền nát và trộn lẫn ba chất này trong một thùng lớn rồi nấu chúng trên một cái lò thật nóng cho đến lúc chúng chảy và biến thành chất lỏng. Đó là thủy tinh lỏng... Nhiều máy móc có những quạt gió thổi thủy tinh lỏng này vào những khuôn để tạo thành những chai, những ly, những dụng cụ bằng thủy tinh, hoặc những máy này sẽ thổi thủy tinh lỏng dưới những máy lăn để tạo thủy tinh lỏng thành kính. Hiện nay, ở Chợ Lớn, vẫn còn những người thợ chuyên môn thổi thủy tinh. Những người thợ này thổi thủy tinh xuyên qua những ống dài. Chính nhờ hơi thổi, những người này tạo thủy tinh thành những vật như ý muốn, những vật này chính là tác phẩm nghệ thuật của họ.

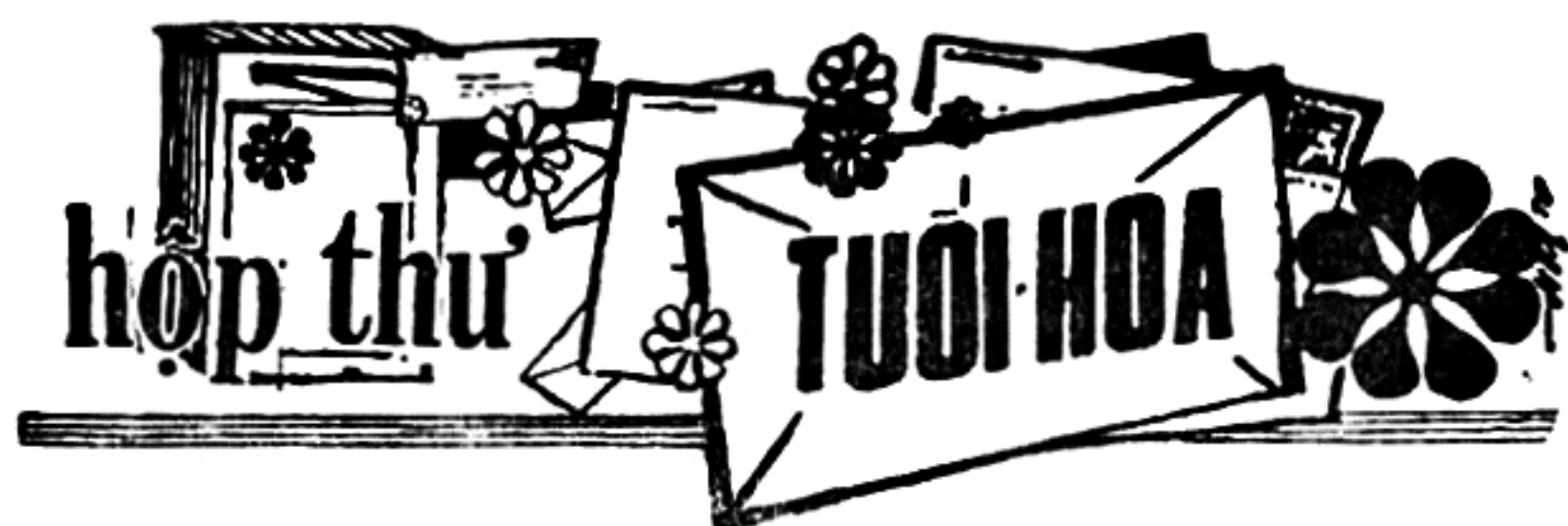
Năm non bảy núi là Ngũ Hành Sơn ở Đà Nẵng và Thất Sơn ở An Giang, thành ngữ này chỉ những nơi có chùa, có người tu hành.

Khi nói Việt Nam Năm ngàn năm văn hiến là muốn nói dân tộc Việt Nam có một quá trình lịch sử hào hùng bất khuất suốt năm ngàn năm và có một mức văn hóa đáng kính nể. Câu nói này biểu dương lòng tự hào của dân tộc và chứng tỏ cho bạn ngoại bang biết dân tộc mình không phải là một dân tộc hèn, dân tộc mình bao giờ cũng bất khuất quyết bảo vệ tự do độc lập cho xứ sở giống nòi dù phải hy sinh xương trắng máu đào...

Thật ra, theo sử ghi, kể từ ngày lập quốc (từ đời nhà Hồng Bàng) đến giờ, dân tộc Việt Nam đã trải qua 4 850 năm tranh đấu gian khổ chống quân thù xâm lược để giữ nước và bảo vệ tự do độc lập cho giống nòi

— Em HOÀNG THỊ KIỀU GIANG : Cám ơn em ! Thầy vẫn mạnh khỏe như thường... Lúc này các em học hành ra sao ? Rán học không thôi thầy cho dê-rô đó nghe ! Tuy không còn dạy các em nữa thầy vẫn cho dê-rô như thường !

HOÀNG ĐĂNG CẤP

— **TRẦN KIM VĂN TRANG** : Gửi bài về cho anh. Cảm ơn những lời khen tặng em dành cho TH.

— **UYÊN THỦY** : Đã nhận bài. Chờ nhé. Mến.

— **NGUYỄN HOÀNG HÙNG** : Đến toà soạn tìm anh, anh sẽ giải đáp sáu câu hỏi của em.

— **PHẠM THỊ BẠCH MAI** (Ba Xuyên) : Đã nhận bài, chờ anh đã nghe

— **NHÃ TRANG** (Nha Trang) : Đọc thư em xong anh cứ cười hohi. Đố em đoán được tại sao đó.

— **ĐẶNG THỊ VI** (SG) : Em có thể đến toà soạn đề ghi tên mua báo dài hạn được chứ.

— **NGỌC THÚY** (Đ M) : Đừng mặc cảm nữa em nhé. Bài anh đang đọc. Mến.

— **XUÂN THU** : Chờ em gửi bài về đó. Mến

— **LÊ VĂN LONG** (Huế) : Đã ghi em vào gsth. Có dịp ghé thăm anh như đã hứa nghe.

— **TÓC TIÊN** (Đà Nẵng) : Bài anh đang đọc. Chờ nhé.

— **NGUYỄN THỊ NHUNG** (Đ N) : Anh rất cảm động lúc đọc thư em. Mong em can đảm và đầy tin yêu để vui sống trong hoàn cảnh khó khăn của em. Khi buồn viết cho anh đi nhé.

— **HUYỀN DIỆU** (Couvent des oisieux) : Hãy lo cò động cho TH. Người bạn dễ thương của em. Nhận em vào gsth rồi đấy ? bằng lòng chưa ?

— **XUÂN NƯƠNG** (Vĩnh Bình) : Đã nhận bài. Chờ anh đọc đã nhé.

— **BĂNG THỦY** (Huế) : Miễn cho anh vụ thư riêng em nhé. Anh bận lu bù"à. Đã nhận em vào gsth.

— **TRẦN THỊ HỒNG** (Thủy giang) : khiếp cô bé này hay dối hờn quá đi. Đã nhận em vào gsth. Gửi cho anh những sáng tác khác đi nhé.

— **TRẦN HUÊ PHƯƠNG** : Đã nhận em vào gsth. Mến.

— **NGUYỄN HỒNG LONG (BMT)** : Đã chuyển tranh đồ của em qua mục Đồng cỏ non. Em chờ vậy nhé.

— **QUÂN THỤY** : Anh đã nhận đủ bài của em. Chờ anh đọc đã nghe không ?

— **HUYỀN SIÊU MÌ (Bạc Liêu)** : Nếu trả lời dài cho em còn giấy dán cho các bé TH mùa bắt nta. Cảm thông với anh chưa ?

— **KIM THỆ** : Chá không bận như cháu nghĩ, kẹt là hộp thư có ít đất dầy thôi. Cháu đừng la chú nữa nghe. Bài đang đọc.

— **MỘNG THẢO TRUNG (Nha Trang)** : Đã nhận đủ thư em, em cứ viết thư cho anh Vi Vi theo địa chỉ tòa soạn. Lần sau gửi bài em đừng gửi báo đảm nữa nhé. Không lạc mất đâu mà sợ.

— **ANNA** : Đã ghi tên An vào GĐTH rồi đó, bằng lòng chưa ? Thơ vẫn khá nhưng chưa thể đăng được, viết vui vui một chút đi em. Mến.

NHẮN CHUNG CÁC BÉ TUỔI HOA :

— Vấn đề mua báo dài hạn các bé nhớ liên lạc với ban quản lý.

— Tòa soạn không chịu trách nhiệm những bài lai cáo. Bài không đăng không trả lại bản thảo. Vấn đề thư từ chậm trễ vì hộp thư có hạn định các bé đừng la ầm lên nhé, không ai quên thư các bé đâu.

CHÂN HIỆP

— **ĐOAN THỤY (Vĩnh Long)** : Cảm xúc nhiều khi đọc thư Thụy. Bởi vì Hằng cũng đi dạy như Thụy đó. Sẽ đăng thơ Thụy. Có dịp về ghé thăm nhé.

— **ĐOÀN THANH TÂM (Đà Lạt)** : Thư bé dễ thương lắm, bài chị đang đọc. Thân.

— **HOÀI VŨ CÔ ĐƠN (Đà Lạt)** : Chị dạy TĐ và Adran chứ ai dám dạy BTX của em, nhưng đi qua đó hoài trong những chiều có mưa bay bay.

— **THẢO SƯƠNG (Huế)** H L học đệ nhị. Lãng mạn đâu có xấu miễn là em biết hướng nó lên cao. Mến.

— **LÝ THỊ MINH HÒA (Vĩnh Long)** : Bé viết thư dễ thương chị lạ. Chị sẽ đọc thơ bé sau, chắc chắn phải hay rồi. Chào cô bé.

— **HOÀI NAM (QT)** : Chị đã ghi tên em vào gia đình Tuổi Hoa rồi đó. Bằng lòng chưa cô bé ?

LÊ HẰNG

TRINH CHÍ phụ trách

Vào Đồng Cỏ Non hôm nay
các bé sẽ gặp :

- PHẠM THỊ DIỄM PHÚC
- SÓNG BẠC ĐẦU
- THỤY ĐAN
- VƯƠNG HỒN NHIÊN
- NGUYỄN THỤY KHÊ

KHAI TRƯỜNG

hương giao mùa bàn tay đan nhịp
 thở
 se cho em lị sọí nắng băng khuôn
 đôi mắt nai thoóng xôn xao bờ ngõ
 tà áo em thêm một chút ngại ngần
 với rộn ràng hồn nhiên không
 duyên cơ
 em tung tăng như cánh bướm sân
 trường
 dưới gót chân lá thu vàng nước nở
 em vô tình vẫn bước điệu trầm
 hương
 mùa thu cài hoa nắng lên triển
 tốc
 và hồn em thom trang vở học trò
 nghe thật gũi gần bạn bè, lớp học
 nơi đây thiên đường mật ngọt ấu
 thơ
 miễn thương yêu len lén vào bảng
 phấn
 giọng thầy giảng bài trầm ấm êm
 đêm
 chim từ nẻo xa bay về tổ ấm
 riu rít trong vườn ngào ngọt bình
 yên
 mang niềm vui thêu thùa từng lời
 nói
 viên sỏi cũng bừng giấc ngủ say sưa
 tiếng hát vánh khuyên đường cầu
 han hỏi
 cho môi cười xanh ngát nụ ước mơ

PHẠM THỊ DIỄM PHÚC
Bút nhóm Hoa Nắng

CÔ BÉ ÁO TÍM

● SÔNG BẠC ĐẦU

CHIỀU nào cũng thế, tôi đề ý sau hồi chuông thứ nhất một chút thì có một cô bé, cô bé khoảng bảy tuổi khép nép trong chiếc áo dài nội hóa màu tím đến nhà thờ. Cô bé lẳng lặng vào làm dấu và quì ở hàng ghế thứ nhất, hai bàn tay nhỏ nhắn chắp lại trước ngực, đôi môi xinh xắn mấp máy nguyện cầu. Rồi thành một thói quen, chiều nào tôi cũng đứng trước cửa đợi chờ tà áo màu tím hiện ra, rồi rõ trong biết bao những tà áo trắng, bỗng dưng tôi thấy mến cô bé chi lạ, mỗi lần thấy tôi, đôi mắt của cô bé nhòa tôi ngỡ ngàng, đôi mắt đẹp như những vì sao lấp lánh mà buổi tối tôi thường đứng hàng giờ ở balcon nhìn say mê mãi miết. Quì ở hàng ghế trong giáo đường, những ngọn nến cháy lung linh, trông cô bé thánh thiện như một thiên thần, ngây thơ như những cành hoa huệ trắng tinh dâng trước bàn thờ Chúa...

Một buổi chiều mà trời mưa tầm tã mấy tiếng đồng hồ chưa dứt, hồi chuông rung lên buồn bã, ngôi giáo đường im lìm vắng lặng, tôi lo lắng đợi chờ. Kìa ! Cô bé áo tím của tôi đã đến trên mái tóc lất phất

mưa bay, vạt áo sau kéo lên che đầu, những giọt nước ướt rơi trên đôi má hồng xinh xắn. Cô bé đi thật nhanh và ngừng lại trước hè nhà tôi.

— Chị ơi ! Cho em đứng nhờ một chút nhé !

Tiếng nói ngọt ngào của cô bé làm tối ngỡ ngàng tôi khẽ gật đầu, tôi chợt thấy chiếc quạt trong tay cô bé nhạt nhòa giòng chữ màu tím : Trần-Huyền Thương-Lan, tôi hỏi :

— Bé tên là Thương-Lan hở ?

Cô bé cười e-ấp :

— D...ạ...!

— Tên bé đẹp quá, ờ... mà bé siêng đi nhà thờ ghê nhỉ ?

Đôi mắt xanh thoáng buồn :

— Bé đi nhà thờ cầu nguyện cho mẹ bé, mẹ ốm mấy tháng rồi đó chị ! Bé thương mẹ bé lắm !

Và cô bé ngây thơ hỏi tôi :

— Thế nào mẹ bé cũng khỏi hén chị ?

Tôi dịu dàng nhìn thật sâu vào đôi mắt cô bé có in hình tôi trong đó khẽ trả lời :

— Ừ ! Thế nào mẹ bé cũng khỏi.

Buổi chiều mưa buồn đó tôi làm quen được với cô bé áo tím, từ đó chiều nào cô bé cũng chịu khó

đi sớm một lát lại chơi với tôi. Tình thương tôi dành cho cô bé càng đậm đà thăm thiết, tôi yêu cả tiếng chuông êm dềm vang lên mỗi buổi chiều. Tôi nhận thấy ở cô bé một cái gì khác với những đứa trẻ cùng lứa tuổi, có lần tôi hỏi cô bé :

— Sao bé không nói với mẹ may cho áo dài hồng ?

Cô bé vâng vè vạt áo dài ; đôi mi cong vút như hàng mạ bên chân dê khê chóp chóp :

— Hồng, bé không thích màu hồng !

Tôi ngạc nhiên :

— Sao thế ?

— Tại mẹ bé bảo màu tím đẹp, mẹ yêu màu tím nên bé cũng yêu màu tím.

Tôi cười dòn ; cô bé nhìn tôi :

— Bộ chị không thích màu tím hở ?

Tôi không muốn nói dối cô bé, người mà tôi đã coi như đứa em ruột thật :

— Chị không thích bé ạ ! Màu tím nó... làm sao ấy !

Cô bé cười tinh nghịch :

— Nó... nó làm sao thế chị ?

Tôi đáp gọn :

— Buồn !

Chiếc miệng xinh xinh uốn tròn, vô tư nhắc lại :

— Buồn !... Kỳ ghê...

Tôi chợt hối hận và tự trách mình sao bỗng dưng lại gieo vào trong đầu óc thơ ngây của cô bé

một nỗi thắc mắc dề vằng trán khê nhẵn lại khó hiểu... Nhưng tôi cũng mừng thầm vì những lần sau cô bé chẳng bao giờ còn đề ý đến chuyện đó nữa. Cô bé kể cho tôi nghe, những lời tâm sự thành thật dễ thương :

— Chị biết hông ? Ba bé đi lính thật xa, lâu ơ là lâu b, về một ngày rồi ba lại đi. Ba viết thư cho mẹ, bé ngồi bên giường đọc cho mẹ nghe, mẹ ốm nên mẹ không viết được thư cho bố, mẹ bảo bé viết mẹ đọc, mà mỗi lần viết thư cho bố mẹ lại hay khóc. Bé hỏi thì mẹ lại bảo mẹ đâu có khóc, mẹ bé nói dối đấy ! Bé thấy mẹ cứ sụt sụt hoài bé biết liền nhưng bé chẳng dám hỏi nữa, nhưng mà chị có biết tại sao mẹ bé khóc hôn ?

Tôi lắc đầu :

— Làm sao chị biết ?

— Bé cũng chẳng biết nữa !

Những buổi chiều như thế cứ êm dềm trôi qua, cô bé luôn luôn có những câu chuyện vụn vặt kể cho tôi nghe, nhưng tôi chỉ thích nghe chuyện gia đình cô bé (tôi không hiểu vì sao nữa ?). Một lần tôi hỏi :

— Ông bà nội bé ở đâu lận ?

Cô bé khê nghiêng đầu nhìn tôi :

— Mẹ bé bảo nội ở tận ngoài Bắc bé cứ đòi ra chơi với nội, mẹ bé không cho đi, có hồi bé tức quá bé khóc thì mẹ bảo : “ Xa lắm, không đi được con ạ ! ”

Tôi gật đầu :

— Còn ngoại bé ?

Cô bé cười rạng rỡ :

— Ngoại bé ở dưới quê, gần hè mẹ cho bé về, ngoại bé già lồm khồm, răng ngoại rụng hết trơn à, mỗi lần ăn cơm ngoại ăn thiệt chậm, bé thấy miệng ngoại nhai chóp chép ngộ ghê. Khi nào bé về thì bé già trầu giùm ngoại, tóc ngoại trắng thật trắng... như là...

Cô bé ấp úng, tôi nói lảng :

— Chắc ngoại thương bé lắm ?

— Dạ, ngoại bé hay xoa đầu bé ngoại bé khen bé ngoan, mai mốt mẹ bé khỏi, hè bé về ngoại chơi ; quê ngoại nhiều trâm lằm, bé hái cho chị một bịch lớn, trâm ngọt ghê nơi... !!!

Bẵng đi một ít ngày tôi không thấy cô bé đến, buồn vô kể. Cho đến một buổi sáng, có đám ma đưa tới nhà thờ, tôi đi ra xem, thân nhân chỉ có một người đàn ông mặc quần áo trập, nét mặt mặt phong sương dày dạn, đôi mắt u hoài buồn thẫm thẫm bên cổ quan tài, tay dắt một đứa bé, tôi chợt bàng hoàng vì đứa bé ấy không ai khác hơn là Thương Lan, cô bé áo tím tôi thương mến. Chiếc mouchoir nắm chặt trong bàn tay cô bé khẽ run lên, đôi mắt mờ đi như rạn nứt sau màn nước mắt. Tôi nhìn lên di ảnh người đã khuất, thật giống cô bé từ đôi mắt đến làn môi, nước mắt tôi tự nhiên ứa ra, cô bé ngược mặt ngo ngác nhìn mọi người. Tôi nghe loáng thoáng tiếng những người bên cạnh :

— Tội con bé quá !

— Tội nghiệp !!

Tôi đứng lặng người cho đến khi cổ quan tài và mọi người xa dần... xa dần và khuất hẳn nơi đầu ngõ. Tôi thẩn thờ ngồi trong phòng học, Thương Lan ơi, mẹ bé chết rồi, mẹ không còn để dẫn bé trở về quê ngoại cho bé tung tăng trên con đường rợp mát, cho bé nhìn thấy ngoại bé già nua tuổi tác, để bé ngồi trên phản gỗ già trầu cho ngoại... chắc là bé không còn được sống lại những ngày đó đâu ! Tình mẫu tử bao la của bé đã bay cao ngút ngàn rồi bé, cô bé áo tím ngây thơ của chị đến ngày nào mới biết mình đang mang nỗi bất hạnh lớn lao ? Bé có còn yêu màu tím không hở bé ? Chị không thích màu tím nhưng chị yêu màu áo dài tím thắm buồn đau của bé, Thương Lan !

Sau ngày đó cô bé không còn trở lại sau những lần chuông chiều dờ, gieo trong lòng tôi nỗi buồn man mác những nhớ nhung. Nhưng chiều nào tôi cũng ra đứng trước hè nhìn xa xôi, hồn nặng trĩu mỗi lần hồi chuông giáo đường dờ dờ, tà áo tím hẳn sẽ không bao giờ trở lại với tôi, trước mặt chỉ là những tà áo trắng vui vầy, những đứa trẻ có điểm phúc hơn Thương Lan của tôi. Buổi tối, tôi đứng nhìn trong vòm trời bao la ; tìm hai vì sao lấp lánh đẹp tuyệt vời để nghĩ đó là đôi mắt cô bé, đôi mắt chợt đến và chợt đi để lại trong lòng tôi một niềm nỗi tiếc không nguôi.

SÓNG BẠC ĐẦU
(Tuổi đại khờ)

TRÊN NGỌN THÔNG XANH

Trên ngọn thông xanh.
 Một sớm mai hồng ta bắt gặp.
 Những giọt sương đêm.
 Lóng lánh.
 Ngọt như dòng sữa mẹ hiền.
 Và như những giọt thủy tinh đọng
 nơi khóe mắt.

Mắt em ?
 Mắt tôi ?
 Hay trong những hố mắt của bà mẹ
 già ?
 Vì chiến tranh còn cầu xé què
 hương.

Trên ngọn thông xanh.
 Âm vang tiếng gọi của lá ?
 Của gió ?
 Của ngàn thông ?
 Của điệu nhạc buồn thoang thoang
 đâu đây.
 Hay của loài chim bé nhỏ ?
 Rên siết vì tiếng đại bác đêm qua ?
 Một chiếc lá vừa rơi xuống.
 Một ánh sao sa.
 Ôi không gian buồn.
 Ôi hỡi mẹ Việt Nam.
 Nước non này còn bao ngày đau
 thương nữa ?

THỤY DAN

MỜI BẠN

Kìa bạn ơi, vườn tôi xinh quá
 chứ ?
 Chúng mình vào đùa với bướm hoa
 đi
 Xinh, ghê chưa, A, bạn đã thấy gì ?
 Hoa đủ sắc, này tím vàng trắng đỏ
 Bạn thích không từng cánh hoa bé
 nhỏ
 Dễ thương ghê bên cánh bướm
 chập chờn
 Trên cành cao, đàn chim hót véo
 von
 Bạn biết không, chim chào mừng
 mình đó
 Mời bạn dạo... — Ô, bạn đừng bỏ
 ngõ
 Có gì đâu, rồi mình sẽ thân nhau

VỚI VƯỜN

... Chào muôn hoa, chào đàn
 bướm xôn xao
 Chào các chú chim con đang riu rít
 Vui lên nhá, ta cứ vui bằng thích
 Vườn tuổi thơ riêng của bạn mình
 đây...
 ...Từ hôm nay, nếu bạn thích cảnh
 này
 Mời bạn cứ đến thăm vườn bạn
 nhá

VƯƠNG BỒN NHIÊN

* NGUYỄN THƯỢNG KHÊ

Ước mơ

MƯA trút xuống thành phố bất chợt. Mùa nắng nóng oi ả một cơn mưa như tưới vào lòng. Em thức giấc hơi muộn, trời mưa nên buổi chiều trông tối om. Bên cánh cửa sổ nhìn ra cây cỏ xanh tươi, những hạt mưa lấp lánh đẹp vô cùng. Tiếng súng văng vẳng từ xa, gây vào hồn em một nỗi băng khuâng khó tả. Quê hương của cũng một chiều mưa tan tác, em rời quê hương của ngàn đời thiết tha.

Quê hương ơi! em kêu lên nhớ tới quê hương như một vùng biển mù thăm hun hút, bởi vì quê hương em bây giờ đã chìm sâu vào hố chiến tranh.

Nào những hàng dừa trĩu nặng

trái chạy dài trên con đường vào làng, không sao đếm xuê được. Những hàng thông cao ngất từ lòng thung lũng vươn lên, ai vào xứ em sẽ không khỏi nghe lòng xao xuyến. Thực vậy, đứng trước một lòng chảo dưới là cây cối rậm rạp, trên là mây trắng là vùng trời bao la có gió thổi lộng cây lá đều nghiêng về một bên, sẽ tưởng đang trong vùng mơ; một giấc mơ có thật kỳ thú xiết bao.

Quê hương em ngoài ra không thiếu một thứ gì — trừ những món ăn tây tầu như: ba tề, bơ hộp đồ ngoại quốc là không có. Còn là những món ăn mò tôm, cá nhưng tuyệt vời. Ai vào quê hương em sẽ được đón tiếp nồng hậu vào những trò chơi thích thú từ xưa do ông bà truyền lại. Ôi, những trò chơi mà em quyết đoán muôn đời mãi mãi sẽ không quên, quê hương em trong trí nhớ của một lần gặp gỡ.

Quê hương em đẹp một vẻ đơn sơ thuần túy. Em đã sống yên lành ở quê hương, đến ngày chiến tranh lan tràn và người dân của quê hương chạy về thành phố xa hoa bụi bặm một chiều rất buồn thảm. Tuy thế tuổi thơ của em đầy đủ vô cùng — Những buổi chơi rượt bắt trên cánh đồng cỏ xanh, một mơ ước không thể có bây giờ — Cánh đồng cỏ mà em nghe nói đã

trở thành nghĩa trang chiến tranh, còn gì xót xa cho bằng? Em nghe nước mắt ướt mi. Tuổi em đại khờ quá nên chỉ biết mơ trở lại thuở ấu thời xa xưa.

Có kẻ đi xa cũng đủ lãng quên quê hương, nhưng em thì chắc chắn không thể quên được. Làm sao em có thể quên đi lời ru cây lá cho ngủ những buổi trưa êm nồng. Và tập tính ông bà em truyền lại để không phai cồ tục đầy chất tình nước, tình người. Em yêu quê hương mãi mãi dù bây giờ quê hương đã không còn gì nữa. Chiến tranh tàn phá giang sơn gấm vóc người dân em rồi. Những hàng kẽm gai, những vỏ đạn, những sục đồ loang lổ của một cuộc tàn phá. Đó là dấu vết cuộc chiến này gây ra. Em tưởng quên liền quê hương đi. Nhưng tất cả là cả một bất bình trong em. Quê hương ơi!

Tìm đâu cho ra tháng năm bình yên về trước...

Em lặng người. Mặt em ướt đầm. Nước mắt hay là nước mưa? Ôi, em đã khóc hằng đêm rồi. Cho nước Việt Nam điêu tàn vì chiến tranh. Khóc cho những đổi thay do cuộc chiến này gây ra. Từ cái áo dài Việt Nam thanh đạm bị phai nhòa, những cái áo quần Tây Mỹ xâm nhập. Đến tánh tình vọng ngoại quyến rũ lẫn người dân Việt Nam. Nước mắt em giờ đã khô cạn, có lẽ nước mưa đầm đìa trên mặt em đây! Em trông ra xa xa. Mây xám bao phủ một ngọn đồi có lập đồn gác cao, khẩu súng nhọn chìa ra. Em lau mặt: Việt Nam quê hương ơi, xin cho sẽ có một ngày bên tai văng vẳng tiếng cười thỏa mãn của người dân, đó là khúc nhạc hòa bình muôn thuở vậy.

NGUYỄN THƯỢNG KHÊ
(Lê Nguyễn Nghiêm)

Ô CHỮ TRÁI TÁO

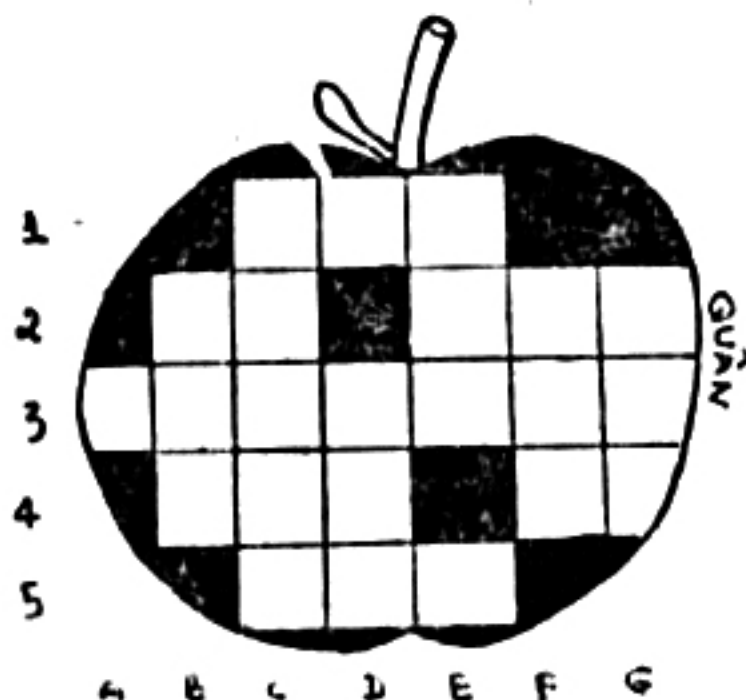
NGANG :

- 1) Người lãnh đạo cách mạng Tân Hợi (viết tắt).
- 2) Bê hát — Xôi chuối trong chùa gọi là...
- 3) Ngọn đèn soi đường cho tàu bè
- 4) Chết non — Nghe tiếng này chắc phải giết mình.
- 5) Trung Hoa (viết ngược).

DỌC :

- A) Ta.
- B) Đồ dùng của thợ hồ.
- C) Hao hụt.
- D) Dê — Đồng loại với trái cau.

- E) Bác sĩ thường cho... — Bệnh bại liệt.
- F) Nước có đội thương thuyền mạnh ở Âu Châu.
- G) Tiếng Hán gọi là cá.

Cánh nhạn đông Xanl

— HỒ THỊ HUYỀN TRINH (Đà Lạt) : Bé Tu, Hồng Diễm và Cò đang bận học nên dạo này ít lại Đồng cỏ non đó cháu. Câu cháu hỏi về H.D và chị Minh Quân đúng đấy. Anh Q.D không phải tên đó. Cháu thương chị Hậu lắm à, vậy thì cứ viết thư về cho chị ấy, chú sẽ chuyển hộ cho. Tuổi cháu thuộc lứa tuổi nhỏ nhất ĐCN đấy, vì thế chú đâu có giám từ chối lời yêu cầu của cháu.

— LÊ NGUYỄN MAI TRẮNG (Phước Nhuận).— Anh không thích hai tiếng ấy, tại sao lại gọi là " vào lồng " nhỉ ? Anh tính sửa nhưng không kịp vì họ đã in xong rồi. Những điều em đoán đều đúng. Hôm nào khao thì phải nhớ đến anh nha, có nhớ nhắc anh thì anh mới thường được chứ. Không quên em nữa đâu.

— HÀNH THIÊN.— Vui lòng nhận em vào ĐCN và GDTH. Gửi bài về cho anh xem nhé !

● ĐCN đã nhận được bài của các em :

Thảo Sương — Quốc Cường (3) Trần thị Hương Nguyên — Lâm Phương Thảo (4), Hạ Ngọc Tề — Xuân Mai (3), Hoa Cà — Minh Thanh Bích (2), Nguyễn thị Thùy Dương (2), Thông Xanh (4), Phú Hòa — Mai Diên (2), Cao Thy Hoa — Huyền Nhã Trang — Hoài Vũ Cô Đơn — Linh Thanh Thảo — Nguyễn Trí Dũng — Lê thị Diễm Hồng — Nguyễn thị Thương Thương — Diệu Hiền — Hoàng thuy Khánh — Vì sao Hy Vọng (9), Kim Dung (2) — Nhật Lệ Nguyên Thy (2) — Thương Vũ Minh (2) — Văn (2) — Lilas — Dương Đức (3) — Đức Long — Quốc Cường (3) — Nguyễn thị Linh Thùy — Thương Giang — Nghiêm Tểu Trầm Mặc Nữ — Phạm thị Mỹ Thơm — Lê thị Kim Đông (3) Dũng Chinh — Lê Vũ Châu Dương — Vũ Mầu Huyền (6) — Vì Sao Hy Vọng (5) — Quách Tú Hòa — Lê Nguyên Nghiêm — Huỳnh Tường Vi (5) — Cao Thụy Nguyên Vũ — Vì Sao Hy Vọng (5) — Luân Phiên — Sóng Bạc Đầu (3) — Mạc Trầm — Dương thị Thanh Thanh — Đỗ hoàng Tuấn (4) — Nguyễn thị Thương Thương — Hiền Thy Họa My — Hoàng thuy Khánh — Hồng Phương — Hoài Chinh (2) — Phạm Minh Tấn (3) — Đan Thanh (3) — Giọng suối Tím — Hoàng Thụy Yến (4) — Dạ Lai Hương (2) — Áo Trắng LBT (5) — Mai Diên (2) — Dũng Chinh — Quốc Cường (2) — Lương thị Xuân Lan — Phạm thị Diễm Phúc (2) — Nguyễn Trọng Việt — Nguyễn Hồng Long — Vy Tâm Tổ Mai — Trầm Mai Nữ (3) — Ti Vy — Ngọc Mai — Lê văn Khoa — Nguyễn Vân (4).

TRINH CHÍ

□ SUỐI THƯƠNG YÊU :

Ngoài những tác phẩm đã viết cho tủ sách Tuổi Hoa Anh Hoàng Đăng Cấp đang chuẩn bị cho ra mắt bạn đọc tuổi thơ một tác phẩm mới viết, nhan đề **SUỐI THƯƠNG YÊU**. Tác phẩm này sẽ do tủ sách **MÁY HỒNG** xuất bản. Bìa đã vẽ xong, hiện đang lên khuôn, chỉ chờ ngày phát hành nữa thôi.

SUỐI THƯƠNG YÊU là một truyện phóng tác, nhưng đã được Việt Nam hóa rất nhiều.

Tương cũng nên nói thêm, trong tháng vừa qua nhà xuất bản **MÁY HỒNG** cũng đã trình diện bạn đọc một tác phẩm của chị **MINH QUÂN** đó là cuốn **HẠNH PHÚC TRONG TAY**.

Phải chăng đây là một hiện tượng chứng tỏ các nhà văn của tạp chí Tuổi Hoa đang hoạt động hăng say ?

□ GIẤC MƠ... BỊ KIỂM DUYỆT : Nhà xuất bản Thành Tiến đang chuẩn bị trình diện độc giả tập thơ **GIẤC MƠ THANH BÌNH** của Trịnh Chí, không ngờ vào phút chót lại gặp một vài trục trặc... không phải vì lý do kỹ thuật mà lý do "hốt cốt đục" ở cái gọi là Sở Phối Hợp Nghệ Thuật. Họ đã ghép cho tập thơ ấy những cái tên như là phản chiến, (nhưng) đề cao kháng chiến, chống Mỹ v.v... Và họ đã đục loang lổ như những cánh đồng Việt Nam bị bom khai quang.

Phần lớn những bài thơ ấy đã đăng trên tạp chí Tuổi Hoa, tuần báo An Lạc, tuần tạp Sen Non. Khi đăng trên báo chẳng hề bị đục đẽo đến khi in thành tập thì bị cắt từng khúc từng đoạn hoặc cúp nguyên bài.

Than ôi ! Giấc mơ mà cũng bị kiểm duyệt nữa sao ?

□ THIẾU NHI TUẦN BÁO : Sáng chủ nhật 15-8 vừa qua, một buổi tiệc trà đã được tổ chức tại trụ sở Trung Tâm Văn Bút Việt Nam để ra mắt tờ tuần báo **Thiếu Nhi** do ông Nguyễn hùng Trương làm chủ nhiệm và nhà văn Nhật Tiến chủ biên. Hiện diện trong buổi tiệc có những nhà văn, nhà giáo, nhà báo tha thiết với việc giáo dục thiếu nhi.

Sau khi ông Nguyễn hùng Trương và nhà văn Nhật Tiến lần lượt trình bày mục đích và chủ trương của tờ báo là phần văn nghệ giúp vui.

Tuổi Hoa hân hạnh giới thiệu cùng bạn đọc, nhất là các em **Thiếu nhi Việt Nam** một tờ báo vừa vui tươi lành mạnh vừa giáo dục hữu ích.